

LA CASSOLA CÒSMICA

Contes del despertar

Josep M. Carbó Teigeiro

Contingut

No és un secret.....	2
No és un símbol.....	5
No és un somni.....	12
"Can Tet"	16
Disig definitiu.	21
El joc de l'oca.....	25
La fórmula	35
Amor molecular.....	48
Globalàndia o l'aprenentatge vertical.	52

No és un secret.

Nietzsche és innocent. La mort de Déu ha estat accidental. Ningú sap com va néixer Déu i tampoc com ha mort. Però un cop mort, el mecanisme sucesori s'activa de forma automàtica ja que cap Déu no gosa morir sense deixar-ho tot lligat i ben lligat. El temps queda suspès i s'obre un còsmic parèntesi. El que succeeix durant aquest interval de no-res, durant aquest crític període d'interregne diví és un dels misteris més ben guardats. Jo, però, vaig quedar encallat en un punt òptim i privilegiat des del qual vaig ser testimoni del que succeí fora del temps. No puc estar-me d'explicar-vos-ho.

Heu de saber que immediatament després de la mort de Déu, no podent celebrar-se cap cerimònia ni d'incineració ni d'enterrament, es congregaren a la sala capitular del cel els candidats a substituir-lo. Tots eren esperits selectes, nobles i perfeccionats amb la puresa virginal de la veritat, la bondat i la bellesa. Es reuniren pel concurs públic d'ocupar el càrrec de Déu. El millor dels aspirants seria l'elegit. Una mena d'oposicions a Déu, sense temari, sense tribunal, sense "tancada", però amb la finalitat de seleccionar el més ben preparat.

Com que ningú no és superior a Déu, ningú no pot jutjar les obres dels candidats divins, i l'única manera de fer-ne una selecció és deixar que les coses passin per elles mateixes. Les normes són simples. Molt simples. Tots els esperits surten al centre de la sala i realitzen la prova definitiva: La creació d'un món. Cadascú ha de realitzar un món a la seva imatge i semblança. Els móns creats queden suspesos en òrbites harmòniques durant el temps que dura la prova. Al final les coses simplement passen i els móns són víctimes de les seves pròpies lleis. La majoria es col·lapsen i es desequilibren atrapats per les seves contradiccions internes. Algun d'ells sobreviu i per una mena de "selecció natural", per ser el més ben compensat i organitzat, queda com a única oportunitat de món i accedeix al rang de "realitat". En aquest moment aquell món esdevé real i l'esperit creador es corona com a Déu de l'univers amb dret a pregàries.

Em va fascinar el procés. Vaig veure milers d'esperits candidats crear el seu món. Amb un acte aparentment simple de creació, aquests esperits feien aparèixer les seves obres. Tots feien l'obra perfecta d'un déu. Per a nosaltres resulta difícil imaginar que hi hagi tantes modalitats de perfecció, però hem de recordar que els déus no intenten ajustar la seva obra a la perfecció, sinó que és el concepte de perfecció el que s'adhereix a l'acció divina. N'hi havia milers i milers i es succeïen de forma contínua i vertiginosa, però no precipitada. Eren móns immensos que no ocupaven cap lloc. A mesura que els anaven formant, totes les criatures prenen existència i es movien d'acord a les lleis que el creador havia fixat. Vaig veure la creació de móns merament materials regits per lleis físiques. En vaig veure d'altres més complexos trenats a partir de lleis biològiques que comprenien éssers vius i no vius. Alguns tenien homes i estaven controlats per lleis psicològiques i sociològiques i altres no. Alguns incloïen realitat canviant i altres eren pura immanència. N'hi havia que es regeneraven ells mateixos i que fins i tot s'auto-regulaven. Em fascinava la varietat de formes i possibilitats creadores.

El que més em va impressionar, però, fou tota la gamma de móns possibles amb presència humana. N'hi havia innumbrables perquè eren molts també els esperits candidats a Déu que creien que un món perfecte havia d'incloure l'espècie humana. Un

d'ells va fer un món de persones agressives i egoistes, que es comportaven els un amb els altres com ho farien els llops entre ells. Allí eren admirables les lleis de la supervivència i del domini. Era un món dur i ferotge on sobrevivien els més forts. Un altre va crear un món de persones bones per naturalesa i des del naixement, però que quan patien la influència de la societat esdevenien egoistes. Un altre va fer un món de persones ignorants i va posar dins cada una d'elles una llavor de coneixement. Era bonic veure com creixien. Un altre esperit surrealista va fer un món absurd on res no tenia sentit i la gent voltava d'esma mirant-se a la cara amb interrogants penjats dels ulls. Un esperit trapella va fer un món ple d'oportunitats amagades que mai no es podien trobar i reia veient els esforços inútils dels homes. Un esperit psicoanalític va fer un forat de subconscient just dins l'home i el va omplir de records perversos. Un esperit mecanicista va fer un món enginyós de maquinària. Era un món mecànic, tot funcionava per causa i efecte i totes les coses estaven fetes de petites peces atòmiques. Vaig veure móns molt enginyosos i molt ben fets, tots ells sotmesos a la dinàmica pròpia que els alenava el seu creador.

En tots aquests móns vaig veure com les persones que hi vivien eren beneficiàries o víctimes d'aquestes lleis. Vaig sentir que a tots ells hi regnava la justícia més absoluta ja que cadascú gaudia o patia la realitat objectiva segons els seus patrons de consciència. Els qui creien que tot era egoisme vivien en un món egoista i els que creien en la màgia vivien en un món màgic. Els qui creien estar condemnats a l'existència vivien reclosos en un món obert i els qui creien que aquella era la seva oportunitat de felicitat gaudien fins i tot de les situacions desfavorables. Vaig entendre què volia dir el mossèn quan de petit em deia que Déu era infinitament just perquè premia els bons i castiga als dolents. Bons i dolents devia ser una forma d'anomenar els més o menys hàbils a l'hora de crear el món. Cadascú premiat o castigat a viure en el món que ha dissenyat. Allí en aquells móns prenen sentit totes les coses: Re-encarnacions, màgia, ciència i materialisme. Móns amb una finalitat i móns caòtics, móns expansius i móns en contracció; móns evolutius i involutius. Era un espectacle fantàstic.

Llavors va passar una cosa extraordinària. Va aparèixer al bell mig de la sala una espiritualitat que va crear un món de cristall o a mi m'ho semblava. Era com una esfera refulgent i amable; acollidora, càlida, brillant i alegre. No sabia què era. Llavors però, tots vam retenir la respiració perquè vam saber que era el moment en el qual les coses simplement passarien i que estàvem a punt de veure el principi de tot. Jo ara ho explico com una seqüència però fou un fet únic. Tots els móns que havien estat creats pels esperits candidats foren absorbits pel món de cristall i van passar a ser part d'un tot sense deixar de ser ells mateixos un tot. Fou genial. Una obra mestra digna de Déu totpoderós. Totes les varietats d'existència coexistiren en un mateix punt de la coordenades de l'espai-temps i totes tingueren accés a la realitat. Totes reals al mateix temps i al mateix lloc. Així fou com en aquella creació, quan un fet succeïa, es manifestava de múltiples maneres als ulls dels humans, segons el món al qual pertanyien originàriament.

Quan naixia un infant, allò era una desgràcia per a uns, una alegria per a altres, una esperança per a uns altres, una niciesa per a molts, un pecat, una benedicció, ... I això passava amb tot. L'amistat era percebuda per a uns com a una modalitat de l'amor, com a un negoci per a uns altres i més. Les postes de sol eren al mateix temps espectacles

visuals, fenòmens atmosfèrics, missatges espirituals,... al mateix temps. La mort d'una jove era una injustícia, una lliçó o un absurd, depèn de qui ho vivia i tot al mateix temps i tot real. El mateix passava amb la màgia, l'orgull, les notícies, el treball, el sexe, l'enriquiment, la religió, la raó, l'amor, la televisió, ...

No hi hagué temps ni per a l'admiració. Allò simplement succeí. Aquell món de móns fou inaugurat amb grans focs d'artifici anomenats "big bang" i milions de batecs i pulsacions provenint de tot el creat fos físic, emocional o racional, iniciaren una sorollosa i rítmica existència. Tot va anar així.

Només dues coses van passar que jo recordés abans de tancar-se el parèntesi. La primera fou que vaig rebre la resposta a una pregunta que feia estona em formulava: "Què és aquesta massa esfèrica cristal·lina i primigènia, lluminosa i tendra on tot s'hi ha inclòs?" La llibertat. Vaig saber que tots els éssers que venien de tots els seus móns particulars tenien el privilegi d'elegir entre quedar-se en aquell món particular o bé canviar de món i passar a un altre més favorable. Sabien que això no variaria les circumstàncies. Si eren homes no podien ser gossos, però podien passar a un món on ser home fos gratificant. Els homes no podien volar però podien accedir a un món on hi havia poders superiors a volar: desitjar no volar. Això és la llibertat pura sobre la que s'ha teixit la nostra realitat.

La segona cosa fou que vaig veure la divinitat creadora de tot agafar la seva creació amb les mans, mirar-la dolçament i crear amb el seu alè una capa gasosa que envoltava el món. Una capa invisible però omnipresent que jo no sabia el que era. Llavors es va girar envers mi i fixant la mirada als meus ulls em va dir: "És el coneixement. Accessible a tots. Imprescindible. Com podrien, sense ell, usar la seva llibertat per trobar el món que més els convé?" Somrigué i el parèntesi temporal es va cloure. Jo vaig tornar a la consciència ordinària i vaig preparar el berenar dels meus fills. Ella va seguir sent.

No és un símbol.

Peixos:

Sóc un peix molt vellet, ja. És hora d'escriure les meves memòries. No us penseu que ho faré explicant-vos les peripècies de la meua vida que no tenen massa interès. La meua existència ha estat marcada per uns coneixements que m'han arribat a partir de poques experiències. Serà doncs més un testament intel·lectual que no pas una crònica.

Potser molts dels que em llegiu no sou peixos i desconexeu els principis bàsics de l'existència marina. Jo pertanyo a una classe de peixos foscos que vivim a les profunditats abismals on la llum no existeix quasi bé i on tot el que coneixem és aigua, terra sota l'aigua i aigua damunt l'aigua. No tenim una mala vida. De fet estem molt evolucionats respecte a certs crustacis i altres animalons que per viure necessiten estar arrelats al terra o mantenir el contacte permanent amb el terra per desplaçar-se, menjar i amagar-se. El nostre cos és més aviat negre i vivim de cares al profund. Tenim la boca grossa i transversal arran de panxa i els ulls a la part de sota. Els nostres ulls estan a la part de sota. Ens alimentem d'algues i partícules orgàniques que pul·lulen pels fons oceànics. Estem força orgullosos de la nostra existència ja que tenim llibertat per nedar, ens movem per espais amplis i som posseïdors d'un bagatge cultural i científic gens menyspreable.

Tenim uns coneixements i unes pautes socials. La nostra ciència empírica és molt semblant a la dels humans. Com a grup estem ben organitzats i protegits per una xarxa social complexa i reguladora. Preserven la nostra identitat amb lleis i rituals. Ens avala una mitologia rica i poètica. El tacte és la nostra principal forma de comunicació: fregament d'aletes, del dors, de morro... La mirada en canvi, tot i no estar prohibida, està molt mal considerada. De fet, vivint en un lloc tant fosc, de poc ens serveix. Una peculiaritat de la nostra espècie, que sorprèn molt, és que tenim una impossibilitat fisiològica de posar-nos panxa enlaire. Diuen que és una estratègia de la sàvia naturalesa per tal de preservar la nostra espècie. De panxa enlaire la part més tova queda a la vista dels depredadors i, probablement, aquelles espècies que podien capgirar-se, ara ja no hi són precisament per aquest fet. La mitologia diu que aquest fou el pecat original: atrevir-se a superar les limitacions naturals. "Flameuar", que és com s'anomena la pirueta que et deixa boca enlaire, ha esdevingut un tabú que pràcticament ningú gosa transgredir. Com tot el que és prohibit, emana una flaire de misteri i provoca inquietants i suggerents preguntes sobre la seva essència. A mi aquest tema mai m'havia preocupat fins el dia que va passar allò.

Flameuar

M'explico. Un dia estàvem jo i el meu amic Peixmó, -vull dir, el meu amic Peixmó i jo-, menjant en un lloc més o menys solitari, quan de cop vaig sentir el contacte del morro d'en Peixmó just al mig de la cua. No és que fos estrany, ja que sempre estem tocant, però ho va fer d'una manera especial i jo vaig percebre una sensació de perill i neguit. No vaig tenir temps per pensar gaire. Amb dos cops enèrgics i destres, com molt ben estudiats, dignes d'un especialista, em va flameuar, és a dir em va posar panxa enlaire abans que pogués fer res per evitar-ho. Va ser com cop de martell a un fràgil cristall que et protegeix de quelcom. Va ser una onada de plaer total condensada en un punt al mig del front. El següent que recordo és que estàvem ja en posició normal i ell

calmava els meus moviments nerviosos amb aquelles manyagues amistoses de darrera les brànquies, que sempre ens fèiem .

Jo, però no vaig tornar a ser el mateix perquè aquell fet aparentment insignificant va trastocar la meua vida. Aquell fet va ser l'inici d'alguna història que jo encara no endevinava. Vaig passar els propers dies impressionat i reflexiu. Primer de tot vaig haver de lluitar contra el tabú social de la flameuació. Si va ser tan agradable i no vaig percebre perill, aleshores, d'on ve el tabú? No vaig rebre cap sensació corporal especial que no conegués i això volia dir que tampoc era res fisiològic el que s'amagava darrera la fantàstica experiència de flameuar. Amb temps i tranquil·litat vaig arribar a localitzar el nucli meravellós d'aquella experiència: als ulls! M'hi havia quedat una gota de llum boirosa quasi intuïda que veia a tot arreu on mirava. Això va fer que exercités més la visió, cosa que feia d'amagat, ja que com us he dit, els peixos foscos no ho accepten massa bé. Com que no me'n sortia, vaig parlar amb en Peixmó.

-Amic, em digué- Això és normal, no cal que et preocupis. Més aviat alegra't, perquè això que has vist és llum.

Em va deixar ben astorat. Havia sentit a parlar de la llum, però sempre en contextos paracientífics i en boca d'eixelebrats i llunàtics. Es diu que hi ha peixos negres que invoquen la llum amb cerimònies estranyes. Jo sempre havia pensat que això era cosa de peixos incultes i ara en Peixmó em deia que jo l'havia vist. Vaig insistir:

-Amic Peixmó, vols dir que la llum existeix i que jo l'he vist? M'estàs dient que aquests grups de llunàtics supersticiosos que sempre parlen de la llum, tenen raó?

-No sé què és la raó, però em penso que tu has vist la llum. La llum és una cosa que t'arriba quan t'arriba i que no la pots controlar. No la pots domesticar per sotmetre-la als teus peus, però està sempre present en un lloc on la podràs trobar i on t'espera eternament.

Aleshores jo vaig entendre. Va ser un període de temps ample. Ara ho resumeixo tot, però cada petita comprensió m'exigia doloroses esperes en les quals es barrejaven elements dispersos i no sempre equilibrats. A vegades s'obrien dins meu uns forats enormes de sentiment i plorava sense límit ni motiu. Altres vegades em venien unes ganes boges d'anar a veure en Peixmó per.. per... per estar simplement amb ell! En altres moments em sentia elegit com tocat per la fortuna, com assenyalat per un dit important, i llavors no sabia què fer amb aquell honor. Una de les primeres coses que vaig comprendre fou que en Peixmó sabia coses que jo ignorava i que havia dissimulat molt bé.

-És normal -em va dir-. La llum és un domini prohibit que els peixos-savis han declarat inexistent i no convé enfrontar-s'hi. El secret i la confidència és millor camí que la publicitat. Per això no se'n parla a les nostres peixescoles i als nostres peixomitjans de comunicació. Aixeca sospites. Et recomano que en facis un ús privat.

I em va picar el morro que és el nostre equivalent a picar l'ullet, de manera còmplice. O sigui que en Peixmó era un savi d'una altra mena. I jo que pensava que era un peix negre normal! Quina sorpresa. Però no fou l'última! A mesura que em parlava de la llum vaig entendre que si volia accedir-hi més directament em caldria flameuar millor i en uns llocs "sagrats", que en diu ell. Va dir que si volia m'hi acompanyaria. Que ja l'avisaria si arribava el cas. Vaig passar una setmana terrible debatent-me entre la por i les ganes. Per fi el vaig anar a veure i li vaig demanar.

-Vine!. I reia dolçament. Vam nedar fins als límits del nostre territori i quan veig veure el que feia, em vaig pensar que s'havia tornat boig. Estava pujant! Sabeu què vol dir "pujar" en un món oceànic com el nostre? La mort segura! Tothom sap que ningú no

sobreviu si puges aigua amunt. Tota mena de bestioles i taurons t'esperen per devorar-te. L'aigua és més espessa i càlida. Aigua amunt és un lloc estratosfèric on no hi tenim accés. I ell pujava, lentament però amb fermesa. Jo el seguia a prop. Llavors, quan ja estàvem força amunt, ho va tornar a fer. Estava tant atemorit i nerviós que no ho vaig poder evitar. Altre cop em va flameuar i, aquest cop, una bona estona. Ara ja sabia que era als ulls on tot passava. Se'm van omplir de llum, una llum que jo en diria perfectament clara tot i que ara sé que no ho era. Va entrar la llum i també la forma i el color. Això és inexplicable. Foren algunes taques fosques i alguns matisos del blau, molt poc, però un miracle! Quan vam ser a baix altre cop en vam parlar. Em demanava que tingués paciència, tot i que el veia a ell força impacient.

Vaig estar reflexionant sobre la llum. La mitologia en parla molt. Vaig rellegir vells textos que m'explicaven els peixos-sacerdots de petit i que jo havia abandonat en fer-me gran. Va ser impressionant entendre'ls de cop. Eren certs sota una forma falsa. Els textos mítics parlen de llum i de llums, de colors i de formes, de transformacions i transmutacions, d'alquímies i els semidéus amfibis, i els déus mamífers i atmosfèrics que jo prenia per pures invencions. Mare de Déu quins descobriments! O sigui que tot era en certa manera, veritat!

Vam anar més cops a flameuar junts i cada cop més amunt. Si els nostres progressos no haguessin estat tant ràpids no hauríem pogut vèncer la por que encara sovint ens agafava. Ara distingíem molts colors i formes i gaudíem comentant-ho. Vam veure molts tipus de peixos - i això que hi ha molts peixos negres que proclamen ser els únics peixos del mar-. Vam veure plantes i taurons (existeixen!) i moltes altres coses que no érem capaços d'identificar. Quan tornàvem al nostre territori no dèiem res i fèiem com si res de nou no sabéssim. Hi havia una complicitat total i amorosa, càlida, segura. Era agradable saber que en Peixmó existia. Si m'hagués mort en aquest punt hauria jutjat la meua vida com la més excitant i la de més sentit de totes, i això que tot just començava. Tot això no era res comparat amb el que venia. Espereu-vos que faig un glop d'algues i continuo la narració.

Alquímia

El que ve ara és fort. Durant les nostres flameuacions ens havíem fixat molt en un tipus de peixos de colors vius. Els miràvem fascinats i sempre estàvem parlant d'ells, dels seus costums, del que feien i del per què ho feien. Eren bonics i elegants, i es movien harmònicament i lliures. Voltaven per on volien i no semblaven tenir cap limitació de moviment. Nosaltres els seguíem i ens hi acostàvem. Ells acceptaven la nostra proximitat i ens tractaven com si fóssim uns d'ells. El més enigmàtic i atractiu que tenien aquells peixos de la llum era que sempre pujaven amunt. Nosaltres no els podíem seguir perquè la llum ens feia mal a partir de certa alçada, però els vèiem desaparèixer i tornar a aparèixer sempre d'avall a amunt i d'amunt a avall. Recordo que en Peixmó sempre em deia:

-Fes com fan ells, posa la cara que posen ells, imita els seus moviments, pensa com si ja fossis un d'ells, sent com creus que senten ells, imagina que ets un d'ells, branquia com creus que branquien ells. (Branquiar és la funció biològica dels peixos per la qual prenem l'oxigen de l'aigua. És l'equivalent a la respiració humana), mira com miren ells. I ell ho feia. Semblava un xic esperpèntic aquest intent d'identificació. Només el somni i el desig de poder ser com ells ens animava a intentar-ho. Els imitàvem tot i que els nostres gestos eren infinitament menys harmònics que els seus. Ens concentràvem i sentíem dins nostre com devien sentir-se ells i fèiem com si fóssim ja peixos de colors. Era divertit. Però un dia, a mitja sessió de simulació, vaig veure que la cua d'en Peixmó

era de color taronja i quan el vaig avisar d'aquest fet ell em va dir: "I la teva també". Llavors ho vaig veure. No només la meua cua era taronja sinó que tota la panxa; i la boca estava més amunt i era més vertical. Els ulls estaven dalt del meu cos i les aletes eren més fines. No vaig cridar perquè no es crida a l'aigua, però em vaig espantar molt. Anava a demanar auxili a en Peixmó quan vaig veure que ell era també un peix de color. Ens hi havíem convertit i no només el cos, sinó els moviments i tot el que érem. Jo identificava perfectament en Peixmó malgrat el seu canvi morfològic. El primer que li vaig dir va ser que potser ara podríem anar més amunt. Em va fer un gest amb el cap; em va convidar a seguir-lo i vam baixar altre cop al país dels peixos foscos. Pel camí com que estàvem tan impressionats, vam haver d'aturar-nos a reposar. En Peixmó em calmava.

-No et preocupis que tot està bé. Confia. Estem protegits.

-Però què serà de nosaltres ara. Ningú ens coneixerà a casa nostra.

-Ja veurem. Mira. El que ha passat és simple. Potser de tan simple es fa difícil de veure, però jo entenc que quan fixes la teua consciència en un ésser acabes convertint-te en ell. Fàcil, no?

-No. Gens fàcil i gens lògic. Si jo fixo la meua consciència en un cranc, seré un cranc?

Si la fixo en una alga, seré una alga?

- Si fixes la teua consciència en un cranc perquè t'atreu i desitges amb totes les teves forces ser un cranc i mantens la teua consciència en els gestos del cranc, les emocions del cranc, els pensaments del cranc, les sensacions del cranc... seràs un cranc.

Déu meu, què fort! Ara jo amb el meu jo de peix de color anava cap a la meua parcel·la de mar amb un nou garbuix d'idees i un gran fractura emocional i racional. Estava desfet, però feliç. O sigui que això era viure. Això i no pas menjar i durar com em deien. Quan vaig arribar entre els meus, vaig tenir una sorpresa majúscula. Ningú va percebre en mi cap canvi. Jo era un peix de color entre els peixos negres i ningú no se'n va adonar. Quina sort i quin desconcert!

-No veus que aquí baix la vista no es fa servir gaire? I a més no hi ha prou llum per veure-ho ni prou ganes de mirar. -va dir en Peixmó.

Vaig tornar a estudiar els textos sagrats i la ciència alquímica de la transmutació. Tanta superstició i científisme barat havien fet d'aquests conceptes la imatge de la pura ignorància. Ara però jo estava transmutat i "alquimitzat" en un peix de color. No és en or que es converteix el bronze, sinó qualsevol cosa en qualsevol cosa amb tal que s'hi apliqui la consciència integral i s'hi mantingui el temps suficient. (Temps suficient vol dir el temps que tarda en produir-se el canvi)

Així com les serradures metàl·liques prenen la forma dels camps magnètics als que es sotmeten, i les paraules s'ordenen sota les directrius dels significats de les frases a que pertanyen, així les nostres essències s'ajusten als nostres desigs.

Aleshores vaig entendre que potser els peixos negres venim tots dels crustacis per aquest procediment alquímic. Sí, ja lliga. Alguna cosa atàvica ressonava dins meu que em feia accedir a un sentiment crustazoides desitjant ser peix negre. No era aquesta la primera transmutació meua. I pensar que em podia haver quedat encallat en aquest estadi...

Una altra cosa que em va sobtar molt va ser veure en el país dels peixos negres molts peixos de colors. És a dir que jo tot just descobria el que ja molts de nosaltres sabien. Eren de colors i vivien com a negres per ensenyar als altres com en Peixmó m'havia ensenyat a mi.

-Tu ets el meu mestre, no? - li vaig dir un dia. I ell em va contestar que no, que era un condeixeble meu, que ho havia après tot amb mi i al mateix temps que jo, no obstant, havia aparentat posat d'expert perquè creia que així jo tindria sensació de seguretat i això em podria ajudar.

-Vaig veure la teva cua taronja abans que la meva, -em va confessar un vespre. Els peixos taronges teníem una complicitat que passava desapercebuda als peixos negres. No ens sentíem gens allunyats d'ells, sinó més units i solidaris que abans. No ens sentíem superiors ans al contrari, els veiem a ells superiors a com es veien ells mateixos. Vèiem en llurs cossos negres els colors que es preparaven com es veu ja en l'ou o en el peixet, el peixot adult que encara no és. I així tot quedava magnificat i perfectament honorable. Els crancs eren ja els peixos negres, els peixos taronges, ... i tot el que pogués arribar a ser després. La divinitat, en una paraula. En un estadi o altre, però divinitat. I quan s'entén aquest fet és impossible pensar jeràrquicament. Per això gaudíem del nostre estadi sense enveja pels que ens precediren ni menyspreu pels que ens seguien. Com les onades de la mar que es succeeixen unes a les altres sense afany per ser les primeres o les més altes, perquè saben que totes són mar. Ara jo els entenia més i els estimava més. No em sentia amenaçat per ningú, sentia que cap peix de color em podia fer mal i que cada un d'ells tenia per a mi una pista, un missatge, una prova més (la justa, la que jo necessitava en aquell moment) per seguir l'aventura. Mantenien una convivència de bona voluntat amb tots els peixos. Cert que continuava tenint problemes, malentesos, disgustos, pors i desànim, però tot això passava ja en un altre món. A vegades descobria en mi unes ganes fortes d'ajudar tothom i crec que venien d'una certa necessitat de justícia o justificació. Era com una mínima quota d'amor que volia pagar per intentar eixugar un dèficit impossible de cobrir mai. Sempre rebia molt més del que podia oferir. Qui ens empenyia per aquest camí s'havia assegurat que no poguéssim tornar el favor.

Un dia en Peixmó m'ho va confirmar.

-Em penso que tots serem peixos de colors algun dia. És un procés inevitable. Tard o d'hora tothom acabarà descobrint que hi ha quelcom millor que viure amorrat a terra. Vaig percebre que deia una veritat.

El cel.

No patiu que ja s'acaba la meva història. Falta encara un dels episodis més formidables. Suposo que a aquestes alçades us preguntareu què més pot passar, oi? Doncs us ho diré. Un cop descobert el procediment alquímic de transformació dels éssers, va aparèixer en nosaltres la consciència clara que aquell procediment no es deturava un cop iniciat i que, en conseqüència, estàvem abocats a successives transformacions cada cop més elevades. Això passaria mentre mantinguéssim el desig, i a fe que en aquells moments si alguna cosa teníem en quantitats astronòmiques era desig.

Per això ens acostàvem cada cop més als peixos de colors i vivíem com ells tanta estona com podíem. Podíem pujar molt amunt on la llum es feia inacceptable malgrat la nostra adaptació. Un dia, estàvem nedant pels llocs més clars i nets; De sobte, un estrany remolí casual d'aigües va coincidir amb un gest meu especialment enèrgic, que estava fent per virar amunt i la conjunció d'aquestes forces va fer que el meu cap penetrés en una nova dimensió. El temps es va deturar. Els meus ulls de peix van abastar una realitat increïble que mai hauria pogut imaginar. Un món sense aigua on l'oxigen estava lliure i on la llum era total i on vaig percebre per primer cop les coses més meravelloses: muntanyes, onades, núvols, terra seca, sorra de la platja, espai obert, roques, raigs de llum, arbres, i un temps obert. Un immens "aleph" borgià que ho condensava tot al

mateix lloc i al mateix temps. Aquelles engrunes d'instant foren suficients. En caure altre cop al mar vaig pensar: el cel també existeix. Ara ja puc creure que existeixen amfibis semidéus i déus mamífers. El cel no és doncs un lloc on estar sinó un camí a seguir. No és una estança sinó una finestra oberta a altres móns. Darrera cada ésser, déu o situació superior que pogués imaginar n'hi havia un altre de més gran. I un cop et mous ja no et detures.

Apèndix: A qui pugui interessar.

T'acostumes poc que molt a les experiències noves. Anava digerint amb dificultat i lentitud la magnitud de les noves transformacions. Vaig arribar a saber, seguint un procés també lent i feixuc, que calia confiar en els propis ritmes del mar. Jo volia accelerar les coses i fer publicitat, però vaig entendre que cal ser pacient i humil. Vaig canviar de feina i em vaig dedicar a la venta d'obvietats. Era una feina fàcil i poc valorada però permetia deixar pistes sense aixecar sospites.

Parlo amb altres peixos i ja em tenen catalogat. Un dia el peix científic em va dir: -Sempre parlu de la mitologia com si fos veritat. No tenim cap coneixement científic d'una altra realitat que no sigui la física. És només la incultura i la necessitat de creences que fa que els peixos busquin quelcom més que menjar i durar. Les creences són una qüestió de fe i la fe no és empírica.

Jo li vaig contestar que l'experiència màgica és també empírica i experimental. Només cal provar-ho. Si volem conèixer el món físic ens hem de sotmetre a un mètode rigorós i aplicar unes tècniques. Igualment, si volem conèixer el món transcendent hem de seguir uns mètodes i unes pràctiques. M'estava referint a la flameuació i a la natació ascendent, però ell creia que parlava de "tècniques" només perquè volia homologar-me amb la seva prestigiosa ciència i no pas perquè hi hagués realment tècniques d'accés a l'esperit..

Un dia, no fa gaire vaig anar al temple dels peixos-sacerdots. Feia molt temps que no hi anava. Vaig tornar a mirar el temple amb uns ulls completament nous. Vaig percebre realitats que abans no veia. Tenim una columna central de pedra amb unes paraules enigmàtiques gravades. Al seu voltant les estàtues dels peixos-déus. Mai he sabut perquè representem els peixos-déu en posició erecta i amb formes tant extraordinàriament surrealistes. El déu peix-trompa que té una llarga trompa al nas i dues orelles grosses. El déu peix-coll llarg que té un coll prim i desproporcionadament llarg i la pell a taques. El déu peix-punxes que té dues banyes al front. Tots ells amb dues protuberàncies al pit, pertanyen a la família dels déus mamífers, els orientadors dels anhels de la nostra existència. Però els meus déus favorits són els déus peixos-cames, uns déus que de cintura cap avall tenen extremitats en lloc d'aletes. Són fascinants. Pertanyen sens dubte als déus mamífers però representen quelcom més. No sé ben bé què. Tenen cinc dits al final de les seves extremitats i sovint se'ls representa juxtaposant la seva mà a la d'altres déus peixos-cames. Sempre m'ha intrigat una inscripció petita i poc ponderada pels nostres peixos sacerdots que figura a la part més alta de la columna central. La tinc memoritzada: "auto-realització" Què déu significar això? Intueixo que té quelcom a veure amb la meua experiència de la flameuació i l'alquímia. També amb la visió radical d'aquell món sense aigua.

De sobte un peix-sacerdot em va fer sortir de la meua meditació:

-Què mires?. Tot aquest món d'imatges i enigmes no són reals. Són la representació peixil d'una transcendència que intuïm però que no coneixem. Les estàtues no volen dir

el que diuen; són només alegories, idees, evocacions... Veus aquella inscripció de dalt de tot, no té significat. És només un símbol.
Jo li vaig dir simplement:
-No és un símbol.

No és un somni.

Si us dic que no sé qui sóc, segur que pensareu que us estic prenent el pèl. O potser pensareu que em passo de filòsof, però tot plegat és més senzill. Sóc un titella i aquesta és la història de la cosa més important que m'ha passat a la vida.

Titelles:

Treballo en un teatre de marionetes i ja fa 15 anys, segons diu "nostramo" (és el propietari del teatre de titelles) que em va fer. La sensació de vida per a un titella apareix lentament amb el temps. La consciència de ser titella és una sensació màgica, quasi mística. Molt suaument sents que la mà de nostramo es desplaça fins l'interior del teu cos i tots els teus membres es veuen alenats de vida i expressió. La nostra vida és senzilla: només has de deixar fer nostramo i observar la teva pròpia actuació. Us he dit al principi que no sé qui sóc i això em ve del conflicte psicològic que patim per culpa del continu canvi de personalitat que ens obliga a fer nostramo. Un dia ets el llop de la caputxeta, l'endemà ets el bonhomíós avi d'en Polzet, un altre dia ets en guinyol i un altre... qui sap qui!

Compreneu que amb aquest cacau de personatges la meua identificació personal es faci difícil. Amb poc temps aprens que l'única seguretat en la percepció del teu jo que pots tenir és acceptar el fet que ets un titella. Us explico com és la vida d'un titella un dia normal.

Quan un titella es desperta i s'obre a la consciència el primer que sent és la mà de nostramo more's dins d'ell. Sap que tot recomença. En uns moments apareixes a la vida que Ell anomena teatre i trobes una paisatge de cartró i llums amb uns horitzons de fusta i bambalines. El cel és sempre negre i vertical davant teu. No es veu res en aquell cel però saps que hi ha presències que et miren i a voltes et criden o ovacionen segons el moment de l'obra. Allí trobes altres titelles que et diuen coses i et plantegen problemes o bé t'ajuden a resoldre'ls. Tot depèn de l'acció de l'obra que dirigeix nostramo. Després al cap d'una estona ve la posta de sol en forma de teló i nostramo ens posa a la capsua suament, retira la seva mà de dins nostre i ens deixa descansar fins l'endemà.

Dues coses marquen el ritme de la nostra existència: l'obra que s'estigui representant i el paper que et toca fer en aquesta obra. Jo al principi patia molt quan començàvem una obra nova perquè ignorava de què anava. Sempre recordaré l'ensurt que em va donar el llop de la caputxeta quan fent de caçador em vaig acostar a matar-lo. Després però, com que representàvem l'obra cada dia, m'enviaïa una monotonia letàrgica seguida d'un desig de canvi. Els primers anys m'ho agafava tot a la valenta. Lluitava amb el llop amb totes les meves forces, seguia l'argument encara que no hi participés, animava els altres titelles i acabava realment cansat, però satisfet d'haver fet el que creia que era la meua feina. Després, a mesura que les representacions se succeïen, entenia que el final de l'obra no depenia del que jo feia i simplement deixava fer. Sabia que tot estava guiat i protegit per nostramo.

La Montserrateta de les trenes.

Pel que fa al personatge, em va costar molt entendre que fer un paper o un altre no significava ser millor o pitjor. Ni tan sols que fossis més o menys estimat de nostramo. Ho vaig entendre amb els anys. Quan era jove sempre volia ser el protagonista, el valent, salvar tothom i fer que l'obra acabés bé fins i tot abans de que comencessin les complicacions argumentals. Ho vaig aprendre amb un titella. La vaig conèixer un dia mentre esperava fora de l'escena la meua intervenció. Una titella molt bonica em va dir "hola". Jo li vaig dir "hola" també i vaig quedar mut de vergonya. Mai no havia parlat amb un altre titella. No n'havia tingut necessitat. Què es poden dir dos titelles?

-De moment es poden dir "hola" -va dir ella com si hagués llegit el meu paensament.

-Bé, sí, és clar,... -vaig mormolar confós. -Qui ets tu?.

-Avui jo sóc la Montserrateta de les trenes.

-Sí, ja veig, però vull dir... d'on has sortit?

-Fa molts anys que estic treballant en aquest teatre. Ja hem fet coses junts tu i jo, el que passa és que no les recordes. Portem moltes vides, vull dir moltes obres actuant junts.

-A sí? -vaig respondre jo amb sorpresa. -Com ho saps?

-Ho sé.

Ho va dir tan convençuda que no en vaig dubtar. A més no vaig poder reaccionar perquè em tocava sortir a escena i nostramo de sobte em separà d'ella. Però no en el meu pensament. Vaig estar tota l'obra desconcertat, desencertat, absent, perquè la imatge de la Montserrateta de les trenes em resultava de sobte terriblement familiar i atractiva. Estava ben trasbalsat.

Actuàvem junts i sempre amb una comunió i harmonia perfecta. No importava que féssim papers ben diferents i fins i tot oposats, sempre estàvem units per un no sé què invisible però més real que la pròpia realitat (Jo llavors pensava que la realitat era el teatre)

La realitat veritable o la veritat real.

Una nit va passar una cosa màgica. Feia temps ja que el titella i jo érem més que bons amics. Era unió que no podíem ni sabíem definir però que en feia sentir lliures. He dit "lliures"? És ben estrany, humans que em llegiu. Diuen que vosaltres sabeu què és la llibertat, però per a nosaltres els titelles llibertat és només la voluntat de nostramo. Què era doncs aquesta sensació tan estranya de que alguna cosa d'una dimensió superior irrumpia bruscament en la nostra dimensió quotidiana?

A la nit sempre descansàvem a la caixa de fusta. Aquella nit em vaig despertar i no era la mà de nostramo dins meu que m'animava sinó que era un contacte extern. Era la mà de la titella que m'estirava el nas.

-Desperta titella! desperta!

-Eh? Què? On som? Estic dormint i això és un somni?.- Tot era molt estrany.

-No, què va. Sóc jo que t'he despertat perquè et vull parlar amb tu. Estic pensant que estem en una capsa, no?

-Sí, -vaig dir jo. -Nostramo sempre ens posa a la capsa.

-Imagina que obrim la capsa de fusta.

-És ben estrany aquest pensament -vaig respondre- Ho puc imaginar, sí, però...

Abans que pogués interposar una objecció racional, la capsa de fusta va cruixir i va mostrar una dèbil esclatxa. Jo estava admirat i espantat i ella... també. Sense adonar-

me'n em movia i vaig sortir de la capsa. Era com quan voles en un somni, és extraordinari i absurd, però allí sembla talment lògic i coherent. Així em sentia jo sortint de la caixa i caminant pel teatre silenciós i fosc.

-On anem? -vaig preguntar

-No em preguntis el que no sé. Jo et segueixo a tu.

-A mi?- Estava desconcertat per la resposta. No tenia ni idea del que era tot allò i en absolut me'n sentia responsable. A mesura que caminàvem pensava possibilitats i cada possibilitat desitjada semblava condensar-se en pura realitat.

Vam caminar com uns fantasmes pel teatre fosc i buit i vam recórrer els escenaris on havíem interpretat tantes obres. Vam imaginar que sortíem del teatre i per primer cop vaig veure el que jo creia que era la nit misteriosa, el lloc d'on venien els sorolls i els crits mentre actuàvem. Era una sala immensa, plena de grans cadires alineades tota fosca i callada. La gran sala apareixia davant nostre com un univers absolut. A la sala hi havia, però, finestres. Ens vam mirar, vam imaginar i ... vam fer molta força per obrir-la. De sobte succeí el miracle. La finestra es va obrir una mica i una llum cegadora, infinita, immensa i càlida va entrar a la sala. Jo vaig tancar els ulls impressionat i espantat alhora.

-Mira -em va dir. -Això deu ser la realitat.

Com vaig poder i intentant no perdre el sentit de tan fortes com eren les impressions que rebia vaig estar-me allí dret deixant que la meua vista copsés el que podia d'aquella realitat. Imagineu-vos un titella que mai no ha vist un horitzó a més distància d'un metre vint, observant un horitzó que s'estenia més enllà d'on la vista arribava. Imagineu-vos un titella que només havia vist cases, camps i muntanyes dibuixades pobrement als decorats contemplant cases, camps i muntanyes reals a la llum del migdia en un dia asolellat d'estiu. Tot allò em va passar pel damunt sense lògica, va saturar els meus esquemes racionals, va desbordar la meua capacitat d'admiració, va fondre els meus dissenys i em vaig desmaiar.

La nova normalitat.

El següent que recordo és que nostramo em posava la mà per començar una nova sessió de "Guinyol i els lladres". Jo mirava el titella com preguntant si sabia quelcom del somni que havia tingut i ella em mirava d'una manera tan dolça i còmplice que vaig intuir que quelcom d'allò era real. No ens vam dir res, però una altra nit la vaig despertat i vam xerrar fins que es va fer clar. Ella em deia que tot allò que recordàvem era real. Discutíem.

-Però, aleshores, -vaig dir jo en un moment donat- què hi fem aquí en aquest miserable teatre?

-No és un miserable teatre! És un lloc de coneixement, no?

-Sí, potser sí, però... és que no entenc ben res, titella.

-No et preocupis, jo tampoc ho entenc però m'arriba que tot està bé, que estem protegits, que hem de confiar en el que passa i aprendre. Aprendre i passar-ho bé!

-Donem-nos temps, d'acord? -vaig dir jo al cap d'una estona. -Si veus que em quedo enrera, espera'm, eh?

-I tu a mi també! -va respondre immediatament.

-Saps? Nostramo deu saber alguna cosa d'això.

-Sí, nostramo ens estima.

Callàvem i xerràvem tota l'estona. Sempre que podíem anàvem a la finestra. Era meravellós veure tots els colors dels capvespres, els sorolls del vent a l'hivern, els ocells volant pel cel i els arbres canviant-se els vestits a ritme d'estacions. Vam veure moltes postes i sortides de sol, moltes nits estelades i pluges de tardor. La contemplació del món en la seva pura realitat era un goig absolut.

Vam seguir la nostra vida normal. Dic normal, però no ho fou mai més de normal. El titella i jo sempre estàvem junts encara que no ens veiéssim. La solitud havia desaparegut i quelcom molt íntim ens unia de forma eterna. Seguïem fent els papers de les obres però ho fèiem amb un esperit totalment diferent. Sabíem que allò no era la realitat i ens feia gràcia que altres titelles fossin capaços d'enfadar-se tant per culpa del llop que els destrossava la casa de palla o per culpa del dimoni que els clavava garrotades. A nosaltres en feia riure i sabíem que tot anava bé malgrat les garrotades.

A voltes, però, jo mateix endut per una inexplicable i injustificada ignorància m'oblidava que el nostre món del teatre no era més que un tros de fusta en un local rònc d'un edifici antic d'un poble mitjà. Jo mateix em sentia atrapat per l'obra i patia amb les garrotades del dimoni o amb les mentides del lladre. Llavors apareixia el titella que em recordava qui érem i on érem i tot tornava a estar bé. Ho feia amb una paraula, un gest, una mirada, un cop de braç... qualsevol senyal l'entenia jo perquè sabia de qui em venia. Quan li agraïa, ella em deia que jo li feia el mateix favor a ella i a mi sempre em sorprenia.

Tot és la mateixa cosa.

Ara tot segueix el seu camí. De tots els titelles que conec, uns quants són companys nostres en aquesta aventura i d'altres em resulten més allunyats. Sé, però que tots estem en el mateix teatre i que la realitat que he vist afecta a tots per igual encara que no ho sàpiguen. Qué bé.

Un dia vaig preguntar al titella què creia que era el vincle que ens unia tant estretament. No ho sabia però l'endemà a mitja sessió de teatre el titella tota excitada i nerviosa em va fer gestos indicant-me que mirés cap avall.

-Mira! -va cridar.

Vaig abaixar la vista i vaig veure que la mà que em donava vida es perllongava en un braç, que aquell braç pertanyia a nostramo, que nostramo tenia un altre braç i que aquell altre braç acabava també en una altra mà donava vida al titella.

Alguna cosa vaig entendre. Ens unia el fet de ser el mateix nostramo, dues dimensions d'un mateix ésser, dues manifestacions d'una mateixa voluntat, dues notes d'un mateix acord, dos pensament d'una mateixa ment. I vaig veure de cop que nostramo tenia més de dos braços, semblava una deesa Kali amb 10 braços, amb mil braços, amb un braç per a cada ésser viu i que feia anar tots els personatges i totes les obres simultàniament amb una sintonia i sincronicitat admirable, senzillament perfecta.

Aquella nit, per primer cop vaig sentir que estava viu i conscient sense sentir la mà de nostramo dins. Ja no tenia mà, tenia àni-ma.

"Can Tet"

El puzzle de la capsa blanca:

Era aficionat als puzzles. Sempre li havia semblat que era una forma de reconstruir el món des de casa. Saber que tens totes les peces i que només cal encaixar-les al lloc just. Una satisfacció assegurada perquè tard o d'hora cada peça troba el seu lloc. En feia filosofia. Quan en volia començar un anava a la botiga i demanava el catàleg. Després a casa el fullejava amb delectació. La tria del tema era cosa emocional. La mida i el número de peces era un assumpte de càlcul. Pura racionalitat.

Mirava les fotografies i descartava el temes efectistes que no simbolitzaven res per a ell. Fora les "shopper" Harley Davidson, els pòsters dels Beatles, els gats en primer pla i els truck Scania. Després quedaven grans grups temàtics. Els paisatges els escollia quan se sentia en comunió amb el Planeta i, feia de déu recreant els paratges més bells de la nostra geografia. Quan el seu esperit captava que la bellesa del món no era ni de bon tros la que els ulls i els sentits perceben es decantava per les obres d'art. Aquí era menys exigent. Igual podia fer un Leighton que un Sorolla. Era qüestió d'intuïció. Si passava un període metafísic optava per una escena descaradament simbòlica: les darreres obres d'aquest caire havien sigut la silueta d'un home al cim d'una muntanya amb un mar de núvols per damunt i per sota d'ell ("El cel és el límit", es deia.) i una il·lustració de "Les mil i una nits", tema pel que sentia debilitat. (N'havia escollit un en el qual es veia un paradís de plaers sensorials i emocionals on totes les persones que hi apareixien tenien una expressió radiant de felicitat sense ombra de culpa ni temor. Era la viva imatge dels creients en el bé.)

La qüestió de la mida era secundari. Aquí manaven els aspectes pràctics (la mida de la taula on treballava) o el pany de paret on el posaria si es decidia a enganxar-lo. Pel que fa al número de peces, això venia determinat pel nivell d'energia i el valor que tenia en aquell moment.

Ara després d'haver fullejat els catàlegs anava a la botiga habitual. "Can Tet" en deien. No hi anava però, amb una decisió presa, cosa estranya en ell. Quan hi va arribar la vella botiga estava quasi deserta. Encara dringaven les campanetes de la porta quan aquesta es va tancar fent vibrar els vidres perillosament. La botiga era llarga i fosca, antiga però ben assortida. Tot un clàssic en jugueteria de sempre. Un llarg taulell il·luminat amb comptats fluorescents de baix consum permetien veure ben just les mercaderies que els dependents t'oferien. Normalment regia el comerç una dona de mitjana edat que devia ser la mestressa o parenta de l'amo. Avui no hi era, i en el seu lloc hi havia l'àvia.

-Ja hi som!. -va pensar. La presència de la dona gran que s'acostava arrossegant els peus i recolzant-se en el mostrador el va posar nerviós. No era un comprador pacient i preferia la fredor i l'eficàcia del supermercat a la càlida i empalagosa familiaritat del petit comerç. Es va mig girar mentre saludava i va dir:

-Volia un puzzle, però ja me'l triaré jo mateix si li sembla. Sé on són. No és preocupi.- Les darreres paraules les va dir mentre s'ajupia en un racó. Dues lleixes ben amples i profundes estaven farcides de caixes de puzzles. Va sentir que la dóna deia "vostè

mateix, faci, faci..." i s'allunyava arrossegant els peus. Com que no tenia una idea determinada i tampoc pressa, els va mirar tots. De tant en tant s'havia d'aixecar i estirar les cames perquè quedava encarcerat. Després de remenar-los tots, va veure amb decepció que no n'hi havia cap que el convencés. Estava a punt de deixar-ho quan va veure darrera un piló una caixa diferent a les altres. Es va estirar per treure-la i va veure que era una capsa totalment blanca. No hi havia fotografia, lletra o impressió de cap mena. La va girar, la va obrir i va veure que l'aspecte interior era com el de tots els puzzles. Una bossa de plàstic amb un maremàgnum de formes i coloraines. Impossible identificar el dibuix. Va tornar a mirar-la amb curiositat. Devia ser un error.

Va acostar-se a la dóna i li va dir:

-Vull aquest. -Havia sigut un impuls sobtat però definitiu. Ho tenia clar.

La dóna va agafar la capsa la va voltar va mirar parsimoniosament les 6 cares del paral·lelepíped i va moure el cap amb gest de contrarietat. Ell va témer que potser no li voldria vendre i es va inquietar de sobte. Segur que no sabia el preu i li demanaria que en triés un altre o tornés un altre dia.

-Un moment que avisaré la nena - va dir.

-No cal, -va saltar amb excitació indissimulada- Bé... és que tinc pressa. -Quan val? -i es va posar la mà a la butxaca. La dona el va mirar amb un somriure per damunt les ulleres i per un instant, només per un instant li va passar pel cap que coneixia aquella dona d'alguna cosa.

-Són 5.300 ptes. -va dir amb una seguretat i precisió impròpies de la circumstància. -Li embolico? - Ho preguntava amb el to de qui ja coneix la resposta.

-No, no... ja li he dit que tinc pressa.

Va pagar precipitadament i va sortir dissimulant l'alteració injustificada que li havia provocat aquella escena. (No podia imaginar els efectes transcendents de la seva compra). Va arribar a casa i en deixar el paquet damunt la taula es va sorprendre de la tensió i la força amb que l'havia estat apretant tot el camí.

Primeres sorpreses:

Normalment els puzzles l'atrapaven. Quan els començava sentia com si adquirís un compromís amb ell. "No et deixaré fins que t'acabi" semblava que els deia. Passar-se un o dos dies sense posar peça li provocava una incòmoda sensació d'infidelitat. Aquell puzzle de capsa blanca tenia uns atractius afegits. No sabia el tema ni el número de peces. Ja ho veuria.

Va escampar les peces i amb l'americana encara posada i sense asseure's va començar a buscar les peces que tenien un costat recte. Sempre ho feia així.

Ben aviat es va adonar que hi havia quelcom desconcertant en aquell puzzle. El marc el va fer en dos dies i això era extraordinari. El puzzle devia tenir com a mínim 10000 peces, (en tenia exactament 13.164, però ell no ho sabia). Era un dels més grans que havia fet mai. Triar les peces rectes i fer el marc li hauria d'haver costat al menys dues o tres setmanes, considerant el temps de què disposava. Era increïble veure com cada cop que posava la ma al piló de peces n'apareixia entre els seus dits una amb un cantó recte. Ho va considerar una casualitat premonitòria. Va haver de canviar el suport dos cops. Ara amb prou feines li cabia a la taula de l'estudi, que era la més gran de la casa.

La segona cosa que el va sorprendre i de la qual s'adonà des del primer moment, fou l'extraordinària sensació de certesa que es desprenia després de cada encaix. Era una sensació especial. Provava diverses peces i no encaixaven, però quan trobava la peça escaient en el moment de connectar-se es produïa un "clic" lleugeríssim i l'envaïa la sensació que la posició era perfecta. Es quedava inevitablement admirat uns instant, sorprès per no haver de fer les validacions tradicionals. (Ja sabeu, resseguir la juntura amb els dits, buscar perspectiva més llunyana, uns copets de conformitat damunt la peça novament col·locada,...) Era la peça justa, en el lloc just i en el moment precís. "Tot bé" semblava dir el puzzle.

Les peces encaixades, per altra banda, semblaven transmutar-se quan connectaven. El seu aspecte grisós o mate esdevenia lluminós i setinat després de la connexió. Les peces semblaven més vives, més plenes, més realitzades. Semblava que cada encaix aportava quelcom a la identitat de cada peça. Moltes d'elles amb un dibuix boirós o ambigu esdevenien imatges nítides i clares en ser encaixades amb el seus grups de peces contigües. Resultava increïble veure com mantenint la mateixa mida i forma projectaven un cop unides un missatge tan distint.

La relació entre les peces encaixades era també sorprenent. Un cop unides sabia que mai més tornarien a desenganxar-se. En els acoblaments no hi havia cap tensió ni violència. Ans al contrari, quan acostava les peces per endevinar-ne la posició, sabia que havia encertat perquè una mena d'atracció magnètica les acabava de situar de forma automàtica. Després, el "clic". No havia de fer cap força ni cap pressió. Les peces anhelaven la contigua i aconseguir-la augmentava la plenitud i llibertat. Quedaven fixes però lliures. Si alguna havia d'encaixar-se en un lloc determinat del puzzle, totes corrien amb ella de forma totalment harmònica i s'encastaven en nous grups més amplis i cada cop més significatius. La comunió entre peces s'estenia de forma contagiosa entre elles. Sovint li costava distingir els contorns de les peces individuals ja que els encaixos eren tan perfectes que semblaven una sola peça. Després, quan se n'afegia una de nova en aquesta unitat totes se n'alegraven i ho volien encara que no fossin elles les encaixades. Ell pensava que aquell puzzle era un símbol del paradís possible. Cap tensió, cap enveja, cap rebuig, cap odi,... simplement cada peça buscant el seu lloc pel bé de totes les altres. Totes desitjant el bé de totes i entenent que la manca de connexió no era maldat sinó ignorància seva que encara no havia sabut indicar a la peça idònia el seu lloc idoni.

Més sorpreses: Els codis de color no significaven res. Ho va veure quan va encaixar dues peces amb la certesa aquesta de la que us he parlat i va veure que els dibuixos no es corresponien. En qualsevol altre puzzle no hauria dubtat a separar les peces buscant un altre encaix que salvés la continuïtat del dibuix o del color. Ara, però l'evidència de la que us he parlat feia inimaginable que l'encaix no fos encertat. Va haver d'aprendre quelcom més en aquest puzzle que ja endevinava màgic: El fet de que fossin tan diferents en el dibuix era accessori.

Amb el pas del temps, l'atractiu fascinant del puzzle el va captivar totalment. Cada cop hi pensava més, cada cop hi volia dedicar més hores, cada cop tenia més ganes d'acabar-lo. Ara la feina havia entrat en una fase lenta. Grans pilons i bosses de plàstic

classificaven les peces per formes. Hi havia safates i contenidors de tota mena escampats arreu de l'estudi. La dona de la neteja tenia prohibit entrar-hi i els pocs amics que anaven per casa ja no eren convidats a veure l'estat de l'obra.

Un dibuix enigmàtic:

Un dels enigmes que es mantenia era el dibuix del puzzle. Per increïble que semblés, amb poc més de la quarta part del puzzle feta encara no es podia endevinar quin era el tema. Semblava que hi havia dues zones més o menys definides: Una d'homogènia, monocroma (verd-blau-gris) i una d'acolorida i figurativa. (Al menys ho semblava). No sabia ni tan sols on era el dalt i el baix.

Una de les fases més interessants del procés fou quan va entrar a la part figurativa. Va pensar que per fi endevinaria el tema. Allí però esperaven les sorpreses més grans fins al moment. Quan encaixava petites unitats semblava clar quin era el tema, però després en encaixar aquestes petites unitats entre elles veia que el tema era radicalment diferent. Si, per exemple, construïa un vaixell imaginava ben bé que allò anava de marina, però després es veia que només era un quadre d'una paret, i la paret, quan s'encaixava amb altres significats, no era la paret d'una casa que havia suposat sinó l'esquena d'un gegant i aquest que primer semblava un monstre no era llavors més que una joguina d'una botiga on hi havia altres joguines,... i així passava amb tot. Aquesta fase era pura sorpresa i meravella. Veure un quadre que es refeia constantment i que en afegir noves peces canviava totalment el significat semblava màgia profunda.

A més en un moment donat va intuir que hi havia representades totes les figures possibles: el món, la terra, el sol, els estels, i també roques, rius, aire i tot el creat per l'home. El macro i el microcosmos alhora. No hi havia lloc per a cap altra reacció que no fos l'admiració i l'agraïment. Estava molt agraït a... a... molt content de si mateix per haver escollit aquell puzzle. Primer pensava que el tema devia ser una quadre surrealista a la manera de Dalí o Bosco, però després va deixar de pensar i es va concentrar en l'espectacle de la creació de nous mons que es recreava amb cada peça que posava.

Evolució creixent:

Les coses s'acceleraven, les fases es comprimien. El puzzle era ja pura obsessió, i malgrat tot seguia la seva vida normal. La màgia del puzzle havia condicionat el seu pensament. Ara quan feia una cosa per elemental que fos li semblava com si posés una peça d'un puzzle universal. Si estava prou atent podia sentir el "clic" d'encaix i apareixia aquella sensació de "tot bé". Es va tornar alegre, confiat, feliç i amb la sensació de ser un privilegiat

El puzzle estava ja molt avançat perquè hi dedicava moltes hores nocturnes sota la llum del flexo. Pensava que si seguia a aquell ritme, aquest cap de setmana l'acabaria. Va anul·lar totes les activitats previstes, va esborrar pistes que poguessin fer pensar algú que estaria tot dissabte i tot diumenge tancat i quan el divendres, a les 9 del vespre, va arribar a casa i va tancar amb el peu la porta d'entrada mentre deixava les bosses del

super a terra, va sentir que acabava de fer un pas definitiu endavant. Era feliç. Sentia la transcendència de l'ocasió i s'hi va llençar de cap.

Amb un entrepà de formatge als dits i una botella d'aigua sota el braç va entrar a l'estudi. En tancar la porta de l'habitació altre cop va notar una sensació de quelcom definitiu. Va capgirar mecànicament un rellotge de sorra decoratiu que tenia a la lleixa i va pitjar el "play" de la caixa de música. Mentre contemplava la part que tenia feta i menjava d'esma, B. Dylan cantava amb rogallosa veu: "Caldran altres respostes/ més evidents/ Coneixerem algunes respostes/ mentre estimem". Girava el cap i voltava per la taula sense entendre com encara no podia veure de què anava el dibuix. Va calcular que devien faltar unes dues centes peces totes elles molt disperses.

Encaix definitiu:

Al cap d'una estona notava un cansament d'ulls i el va atribuir a la tensió de la setmana. Es va aixecar i, en allunyar-se de la taula, li va semblar que tot el puzzle havia perdut color, tenia menys contrast, semblava més grisós. Li va sorprendre però no en feu cas. Quan faltaven molt poques peces per posar es va tornar a allunyar per observar el dibuix i va veure amb sorpresa que tot el puzzle era d'un blanc brut uniforme. Llavors va somriure i es va dir que havia estat ben simple de no veure-ho des d'un principi. El puzzle no tenia tema, era blanc, com la il·lustració de la caixa. Ja no recordava totes les cabòries que havia fet amb les figures pocs dies abans, ara només tenia l'evidència de que era blanc i el trobava un xic absurd.

Va pensar que l'acabaria de fer ja que li quedaven poques peces i a mesura que l'acabava, el blanc esdevenia més clar i brillant, fins al punt que es va haver d'allunyar per la llum que desprenia. Amb gran sorpresa va tenir la intuïció que la màgia d'aquell puzzle no estava en res de tot el que havia passat fins llavors. La màgia era que cada peça era igual al conjunt i que la plenitud del tot venia de la plenitud de les parts i que les parts preferien deixar de ser parts per ser tot i que tot estava bé.

Quedava una peça, i com un fantasma es va acostar per encaixar-la. Quan la darrera peça va ocupar el seu lloc, el blanc immaculat s'estenia per damunt la taula i quan ell va voler contemplar el conjunt no va poder perquè no veia els límits del puzzle. El puzzle s'estenia més enllà d'on havia estat i continuava amb la taula que ara era blanca i part del puzzle i també s'estenia per la paret del darrera i pel terra de tota l'habitació. Va recórrer lentament amb la vista l'habitació i tot era blanc, pura continuació del puzzle. El blanc va passar a ser clara llum i quan va voler mirar-se les pròpies mans no va veure més que llum. La darrera acció que va arribar a la seva consciència fou el coneixement que tot és tot i tot està bé.

En aquell precís instant el darrer gra de sorra del rellotge va caure i va quedar suspès damunt en el buit sense voler realitzar cap més acció. Dylan va callar.

Desig definitiu.

La Fada del Desig existeix. El que passa és que no és una entitat individual en el sentit que hagi de tenir una personalitat o una forma concreta sota la qual la podràs identificar. És cert que porta un vestit blanc de gasa i una fina vareta rematada amb una estrella, però també és cert que porta bigoti i faixa, que només té un any de vida i que, per altra banda, està jubilada. És americana però també iraniana i també és de Mèxic i de tot arreu. La Fada del Desig té molts camuflatges i és mestra en l'art de la disfressa. És bromista de mena i li agrada presentar-se sota la forma més insospitada, més sorprenent, la que més destarota el teu senti comú. Altres diuen que són diverses entitats que treballen en la mateixa tasca. Potser és la Fada del Desig, el Mag d'Esmirna, en Merlí, la Verge de Montserrat o vés a saber qui. El que passa és que tots coincideixen en l'essència de la seva missió i per això la identificació és total. En aquestes alçades em sembla una qüestió secundària.

Aquesta és la història de la primera -o una de les primeres- missions de la Fada del Desig. És l'encarregada de presentar-se als humans i concedir-los allò que més vulguin. Tenen aquesta oportunitat un cop al llarg de la seva vida. L'habilitat de la Fada consisteix en escollir el moment adequat per a fer la visita.

Havia de visitar un humà anomenat Quim i va pensar que com més aviat ho fes, millor. Així acabaria la feina ràpid i podria anar per altres persones. A més, com més jove fos l'individu, més pur seria el seu desig. Li va semblar un bon pla.

En Quim tenia 3 anys quan se li va aparèixer la Fada i la veritat és que no la va reconèixer tot i que anava amb vestit de gala. Corona daurada, vestit blanc de tul, vareta reglamentària,... En Quim sortia del lavabo dels nens del parvulari després de fer pipí i tornava corrent a la classe de la senyoreta Neus que, sorprenentment, havia insistit en què anés al lavabo aquell dia a aquella hora.

-Hola, sóc la teva fada del desig i estic aquí per fer realitat la cosa que més desitgis.

En Quim es va quedar meravellat per la imponent presència d'aquella fada tan bonica i brillant. No sabia què dir i la fada el va fer entrar altre cop al lavabo perquè va veure que trigaria una estona en explicar al nen la seva tasca. Més valia posar-se en un lloc discret. Va tancar la porta, es va ajupir i li va explicar altre cop que podia demanar el que volgués. Quan en Quim va creure que ho entenia va dir ben fluixet

-Deu xupa-xups. Vull deu xupa-xups.

La fada va somriure amistosament i carregada de paciència va explicar que podia desitjar el que volgués sense cap limitació. Va posar diversos exemples:

-Pots demanar viatges, regals, diners sense límit, ... la salut per sempre, la fi de totes les guerres, la pau mundial, la felicitat eterna per a tu i per als teus i per a tot el món si vols. Pots demanar... tot el que vulguis!, entens?

-No em pots donar deu xupa-xups, oi? Són massa? I cinc?

-No, no. No és això. Sí que te'ls puc donar, però hi ha coses més importants. Pensa que només vindrà un cop a la teva vida i no pots desapropiar l'oportunitat.

En Quim es va posar a plorar i com que s'havia cregut amb fermesa infantil que la Fada del Desig era real, va insistir amb grans plors.

-Vull els meus xupa-xups, vull els meus xupa-xups! Hi tinc dret! Ets la meva fada del desig!

-Calla, calla, no cridis. -els sacsejava dolçament mentre li tapava la boca. -Espera't un moment.

La Fada va sortir del lavabo molt incòmoda i feta un embolic. Què faria ara? Si li concedia el seu desig estúpid no s'ho perdonaria mai ni ella, ni en Quim ni qui l'enviava. Què fer? Déu meu, és tan difícil decidir quan ets novell en una cosa tan important com aquesta! Recolzada a la porta sabia que en Quim l'estava esperant per rebre els caramels. Va intentar raonar-ho amb el nen. Evidentment en Quim no ho va entendre i com que de sobte se li va fer evident que no obtindria el desig, va tornar a plorar ben fort. Amb gran sentiment la fada va prendre una decisió dràstica: sortir corrent. Va passar per davant la porta de la senyo Neus i li va fer un gest desesperat. La senyoreta ho va entendre de seguida i li va respondre amb un gest igualment explícit que se n'anés, que ja se n'encarregaria ella. La Fada va fer una ganyota de disculpa i agraïment alhora i va desaparèixer. La senyoreta va anar al lavabo, va agafar la mà d'en Quim i el va acompanyar a la classe. No li va preguntar res ni li va dir res. Simplement el va tenir assegut a la seva falda, mentre explicava contes al grup. En Quim es va adormir vençut pel cansament, les emocions, la frustració i la primera ferida realment seriosa de la seva vida. La senyoreta però, somreia.

Al cap d'un temps en Quim explicava als seus pares que les fades existeixen però no aconsegueixen el que diuen. El seu pare li va dir que les fades no existeixen i allí es va acabar la història... de moment.

Al cap de 9 anys, la fada pressionada per la seva mala consciència va tornar a aparèixer a la vida d'en Quim. Li agradava l'uniforme oficial i per passar desapercebuda es va camuflar entre els personatges que representaven els àngels a "Els pastorets". La classe de 6è de primària era l'encarregada d'aquesta representació. En Quim era ja un noi ben eixerit i estava esperant pacientment que li toqués sortir a escena. La Fada se li va acostar i li va dir:

-Sóc la Fada del Desig, etc. -i aquí va repetir tota l'explicació de sempre. Quan en Quim, que no recordava ben res de la seva conversa de 9 anys enrera, ho va entendre, se li va il·luminar la cara i va dir :

-Una moto de muntanya!

La Fada va insistir en presentar el seu catàleg d'ofertes espectaculars.

-Una moto de muntanya. Una "Enduro 500"

Va ser com si un llamp l'hagués ferit de cop. El regust agre d'aquella primera vegada quan es va negar a concedir-li deu xupa-xups, retornava ara com si estigués bevent un got de fel.

-No pot ser! -va dir de cop. -Pensa que és l'únic desig que tens a la vida!

-No puc desitjar res més valuós que una moto d'aquestes.

Aleshores la fada li va dir que esperés un moment, que ara tornava.

A la nit, estirat al llit en Quim va recordar aquesta entrevista i es va preguntar per què no havia tornat la fada. Potser ho havia fet quan ell estava a escena fent de Lluquet i no el va trobar?. Ben mirat, tot allò era tan poc coherent que l'única cosa lògica de tot aquell episodi era el fet que la fada hagués desaparegut.

(No era una Fada que deixés les coses a mig fer. Tenia pressa i fam d'èxit. Ja sabeu, els novells, sempre pendants de l'èxit!)

Va tornar a entrar a la vida d'en Quim. Aquest cop en Quim tenia ja vint-i-un anys i tota la barba. Fou al ball de Carnestoltes. La discoteca estava plena de gom a gom. Va passar desapercebuda amb el seu vestit horter de fada clàssica. A l'entrada algú va comentar que la disfressa semblava real. Fluixet va dir: "Ja pots ben dir-ho, nano!"

S'obria pas entre la multitud per acostar-se a en Quim que bevia un combinat a la barra. La pista estava intransitable i va posar la vareta a l'ull d'algú sense voler.

-Capulla! Posa't el pal al cul!

-Perdó, perdó... -i va seguir nedant en aquell mar de cossos convulsos que es movia rítmicament com una tempesta desfermada per llamps i trons electrònics.

Quan va arribar al costat d'en Quim, li va dir:

-Hola. Sóc la teva fada del desig.

Una nena mona que estava al seu cantó se li va plantar davant i li va dir amb malla llet:

-I jo sóc Superman (anava de Superman) Fot el camp si no vols un mal rotllo de criptonita. Aquest tio l'he vist jo primer.

En Quim, però, va dir quelcom desagradable a la superheroïna i es va allunyar portant del braç a la Fada.

-A tu et conec, no?

-Si, em penso que sí. Ens hem vist dues vegades.

Es van allunyar com van poder del soroll i en una racó tranquil (?) van xerrar a crits, sense deixar de beure i seguir la música amb el cos. Després de l'habitual presentació, en Quim va dir:

-Em véns de perles, nena! Vull un Ferrari vermell, una bossa de diners que mai no s'acabin i lligar-me la Mònica.

Altre cop la decepció, altre cop el mostrari de possibilitats genials, altre cop la impossibilitat d'entendre-ho, altre cop la frustració de desaparèixer sense haver pogut satisfer el seu desig. No cal dir que amb aquestes experiències en Quim va esdevenir un incrèdul total. Durant un temps va mantenir la idea que la màgia existia però només per a ridiculitzar els que hi creuen i per a frustrar les seves il·lusions. Més tard va comprendre que resultava més pràctic negar l'existència de la màgia i així ho va fer.

La Fada es va jurar que mai més tornaria a presentar-se davant en Quim sense tenir la certesa de que podria concedir-li el seu desig. Va muntar una estratègia de control. Va instal·lar uns sensors al cervell d'en Quim i feia un seguiment de la seva evolució cognoscitiva en aquest terreny.

Així va ser com la Fada va tenir accés al desig d'en Quim en tot moment. Aquest desig canviava constantment i evolucionava en funció de les seves vivències i idees. Quan va passar una fase molt baixa d'autoestima, va demanar atractiu personal i èxit. Quan tenia projectes però no recursos, volia diners. Quan estava malalt, volia salut. Quan la dona el va deixar, volia amor. Quan el van fer fora de l'empresa volia feina. Quan va entendre que res no era definitiu volia la felicitat personal. Quan va estimar el món volia la pau mundial. Quan va veure morir el seu pare, volia entendre què hi ha després de la vida. Els desigs s'anaven purificant, però la Fada, que per aquell temps havia madurat prou, no va aparèixer mai. I això que moltes vegades va ser invocada per en Quim que

semblava intuir la seva presència sense saber com. A vegades suplicava que s'acomplís el seu desig i era tan assenyat i altruista que li venien temptacions de concedir-li, però hi havia prou amor en ella com per estar-se'n.

En Quim creixia en saviesa i va començar a entendre coses. Quasi tot a través de l'amor incondicional i de la seva constància en la recerca de la resposta. Un dia la llavor del coneixement va despertar del llarg hivern de més de 40 anys i una fulleta verda va despuntar arran d'ànima. Aquell dia estava fent qualsevol cosa intranscendent, potser mirava un mosaic rosa del menjador, quan de sobte va veure que tot estava bé, que no calia canviar res, només la forma de mirar.

Aleshores la fada es va aparèixer i ja no amb la forma i disfressa tangible, sinó sota l'extraordinària aparença de la normalitat. Li va preguntar quin desig volia i ell va dir: -Que tot sigui com és.

I en aquell moment el prodigi es va acomplir i el seu desig es féu realitat : tot va ser tal com era.

La Fada es va felicitar per haver sabut esperar. Ara mai no s'apareix a ningú per acomplir el seu desig a no ser que demanin l'única cosa que mereix ser desitjada.

El joc de l'oca.

Can Tet

Sempre que he de fer un regal a algun infant vaig a la mateixa botiga. L'atractiu que té Can Tet ("joguines des del 1953") per a mi prové de diverses circumstàncies. Quan el meu avi ens duia a "firar" per les festes patronals de la ciutat sempre anàvem a Can Tet. Era alguna cosa més que una tradició familiar. Ara, de gran, he sabut veure els atractius afegits que no percebia de petit. Els amos de Can Tet han conservat el local en una mena d'estat letàrgic amb el manteniment mínim imprescindible que demana la subsistència. No han volgut afegir-se a la guerra comercial ni s'han apuntat a la darrera novetat a qualsevol preu. Les joguines de Can Tet són les des sempre. Objectes neutres que faciliten als qui volen jugar una bona excusa per a exercitar la seva fantasia.

Quan vaig entrar a la botiga no hi havia ningú. "Mai hi ha ningú quan jo entro" vaig pensar. "De què deuen viure?" Malgrat tot les lleixes plenes, les joguines pulcrament disposades, la netedat del terra i una atmosfera de pau molt antiga evidenciaven que el negoci estava ben viu. La família que regentava la botiga no era aliena a aquesta màgia .

La noia que em va atendre era la dependenta habitual, algú que coneixia bé l'ofici. Era d'aquelles persones que jo tenia present des de petit però que sempre veia sota la mateixa aparença. No havia envellit gens. Tenia la mateixa alegria serena que quan als meus 8 anys m'ensenyava a donar corda al tren. Ara després de més de 30 estava igual. Un miracle només possible en una botiga de joguines.

Jugant al joc de l'oca.

-Bon dia, senyor. Què voldrà?

Em mirava somrient com sempre i com si ja sabés el que diria. Era molt estranya la familiaritat amb aquella dependenta. Segur que venia de l'amuntegament de records infantils i de les esporàdiques visites a Can Tet que havia fet al llarg de la meua vida. Això la convertia en part viva del paisatge de la meua ciutat. Durant una època llarga de la meua vida les botigues de joguines havien desaparegut. Tot just ara que tenia nebots i els meus amics es dedicaven a la cria de fills havia retornat a aquest ambient màgic. No em sabia cap greu.

-Bé, en realitat no ho sé- vaig dir sense mentir. -És per a un noi d'un 7 anys. - Parlava mentre feia voleiar la mirada pels objectes més propers com si busqués alguna cosa indefinida.

-Regala-li un joc de l'oca.

-Un joc de l'oca?

-Sí, un joc de l'oca. Saps el que és, oi?

-Sí, però... -i mentre intentava explicar que volia una joguina més moderna ella va treure de sota el taulell, amb un esforç mínim i com si el tingués preparat des de sempre, un joc de l'oca. El va posar damunt el taulell molt lentament i vaig veure que hi havia una fitxa a la casella número 1.

-És un joc fascinant -, va dir. -Saps que l'oca és el símbol de la relació entre els déus i els homes? .

A mi sincerament no m'interessava gaire la càrrega simbòlica del joc. Volia una cosa que agradés al meu nebot. Ella però explicava les coses d'una manera que vaig intuir que em costaria no comprar aquell joc que a mi, per altra banda, em semblava prou vulgar.

-Sí, he sentit parlar del "Cel de les oques"-, vaig dir.- Una mena de paradís per a tontos...

-Un paradís mai pot ser pels tontos, no creus?. Vols que t'ensenyi a jugar?

-Bé, no crec que sigui massa complicat- vaig respondre força sobtat per aquesta pregunta. -He jugat moltes vegades i la veritat és que sempre l'he trobat molt avorrit. No tens una altra cosa per a regalar?

-L'emoció no és mai en els objectes sinó en el cor de qui els viu. L'oca pot ser un joc molt emocionant.

Va dir això en un to enigmàtic. En aquell moment tota la situació era força surrealista. Jo i una dependent a una solitària i antiga botiga de joguines a punt de començar una partida del joc de l'oca en una hora indefinida de la tarda. Un mantell d'irrealitat em tenia captivat, atrapat. Sentia una sensació estranya semblant a la que sentim quan ens estem adormint. En aquella franja boirosa de consciència, amb un peu a cada vora de la realitat, la nostra atenció pot orientar-se indistintament cap a una o altra dimensió. Si no fas cap esforç el corrent et du a la riba del món oníric. Jo ara em deixava portar però no perdia la consciència ordinària. Era com si em mantingués en un estrany equilibri al mig del corrent. La llum de la tarda entrava somorta pel vidre atapeït de l'aparador. Estava molt conscient i al mateix temps ben preparat per a qualsevol esdeveniment extraordinari proper i inevitable. Sempre he pensat que fou aquesta actitud la que em va permetre viure sense pànic tot el que va passar després.

Un 2: El panda.

Evidentment ella m'ensenyava el joc. "Juguem", va dir i em va posar un dau a la mà. Quan estava a punt de tirar em va venir al cap la injustificada idea de que potser era tard i vaig mirar instintivament el meu rellotge. Marcava les dues. Per un moment vaig intuir que era una hora falsa. No podien ser les dues ja que... Però la informació del rellotge és sempre tan atzarosa que no em va sorprendre que en aquest joc les tirades del dau apareguessin sota la forma de les hores marcades per les agulles. La meua reflexió va quedar suspesa perquè vaig notar com tot l'univers feia dues voltes de campana completes rebotant amb les seves inexistents arestes per un espai impossible i llavors quan tot va tornar a ser estable em vaig veure en una selva que a mi em semblava amazònica o sudasiàtica. Molt frondosa, plena de vida i sorolls. Vaig veure un panda menjant bambú i jo allí em sentia perdut i desorientat. Vaig tenir por i aquesta mateixa por m'aguditzava els sentits per percebre més motius de por. Vaig témer ser atacat per una fera o per algun insecte obscur i gros. Suava i mirava arreu buscant una salvació. Els matolls alts m'impedien la vista i pensava que potser estava en una zona pantanosa voltat de sorres a punt d'engolir-me. Vaig mirar enlaira i vaig veure una gàbia vegetal feta de branques i fulles que tapava el cel. Notava un panteix d'angoixa al pit i movia el cap nerviós com esperant alguna cosa. De cop va arribar el que esperava. La dependent va aparèixer com per art de màgia i amb ella dues sensacions sobreposades : un alleujament infinit de veure'm salvat i una percepció de normalitat extraordinària. Era com una Beatriu de "Divina comèdia" amb la peculiaritat que m'acompanyava a l'infern.

-Què fem aquí?- li vaig preguntar.

-On?.

-Aquí, en aquest racó perdut i perillós de la selva.

-Això no és un racó perdut i perillós de la selva.

Llavors ella va començar a explicar com era aquell lloc i va passar que a mida que anava completant la descripció, el paratge s'anava conformant a les seves paraules.

-Estem en un lloc protegit i ple d'éssers bons que ens estimen. L'herba refresca l'ambient, les branques ens protegeixen de la xafogor i els animals mengen i parlen entre ells perquè estan contents de què tot vagi bé.

Per extraordinari que us sembli, vaig veure que tot era realment així. L'infern s'havia tornat paradís i aquell era un lloc extraordinari ple de bondat i protecció. Com havia esdevingut el canvi? Ella va dir:

-No veiem les coses tal com són, sinó tal com som. Ets poderós. Recorda que ets tu qui jugues. No deixis que el joc et jugui a tu. Ets creador de la teva realitat en aquest joc. No pots triar el que et passarà (el joc té les seves regles), però sí el que faràs amb allò que et passi.

Estava fascinat i anava a proposar-li que ens quedéssim una estona en aquell lloc, però ella va dir.

-Deu ser tard, quina hora és?.

Vaig mirar el rellotge i vaig veure que marcava les dues altra cop.

Immediatament es va repetir la sensació de caos i vertigen com si la creació sencera estigués dins un enorme dau que acabava de ser tirat.

Un 2: El cavall que persegueix la pastanaga.

Amb una inexplicable naturalitat vaig veure passar davant meu un cavall que volia abastar una pastanaga que el genet duia lligada d'una canya i que mantenia a poca distància de la boca del cavall. Cada pas que feia per aconseguir-la, la desplaçava més enllà del seu encaç.

De cop i volta vaig percebre que el cavall era jo i jo mateix el genet de la pastanaga. Em vaig veure perseguint objectius que mai podria abastar i que només tenien la missió de fer-me caminar. Em vaig fer pena tan enganyat i estúpidament manipulat pels meus desigs. Desitjava coses que mai aconseguiria i que si m'esforçava en aconseguir aquest mateix esforç les allunyava i si no m'hi esforçava la distància es mantenia desesperadament propera, desesperadament distant. El prestigi social, l'admiració de tots, la felicitat, l'equilibri perfecte, la raó en totes les discussions, totes aquelles coses que desitjo i que no aconseguiré mai. I que si mai aconseguixo m'apartaran de la meua naturalesa humana que tant estimo.

-No, no. Ja m'ho semblava que no sabies jugar!- Era la dependent altra cop. No em va sobtar. -Els desigs i ideals són necessaris. Només sabent el que volem ho aconseguirem. No hi fa res que hagi perseguit una pastanaga durant anys. Això et demostra que tu mateix ets l'amo dels teus desigs. Aprofita-ho! Fes com el baró de Münchhausen. Estira't dels teus cabells cap amunt per emergir de la neu que et colga. Sigues el teu propi creador, imagina't a tu mateix tal com vols ser i ho seràs. Pensa quin estat vols aconseguir a la vida i penja'l de la canya. El cavall seguint la seva pastanaga va arribar al camp de trèvol! I el trèvol fresc és molt millor que la pastanaga vella.

Llavors vaig tornar a mirar el cavall i en lloc de veure un ésser estúpid i esclau del seu desig vaig veure un animal noble i constant buscant la seva realització. "No importa què et passa, sinó què en fas amb allò que et passa", vaig recordar. Em vaig sentir bé, molt bé. Ella va dir que ja eren les cinc, i m'ho ensenyava al seu rellotge.

Un 5: L'oca. D'oca a oca i tiro perquè em toca.

L'univers es va desfer i refer de nou. No m'acostumava a aquesta provisionalitat de les coses. És com quan somnies. Tens diversos somnis i tots ells semblen reals i únics alhora. Després quan despertes i entres en un altre somni mai recordes que tot és un ritme de somnis. Així estava jo ara, en un estat clarivident esperant que tot retornés al seu lloc i s'iniciés una nova jugada, una nova vida. Aquest cop però, el trànsit no fou tan ràpid i vaig quedar una estona com atrapat en aquesta consciència d'irrealitat. Vaig veure clarament una oca que era còmplice. Vull dir que estava al seu lloc, se li esqueia estar allà com una pista ben posada. No em va dir res, només em va mirar una estona com dient-me "Vas bé, continua. Et toca seguir vivint. Tot just són les tres."

Un 3: El ric.

Tot va seguir girant i llavors en deturar-se el món jo era un home ric. Era un home ric i preocupat. Tenia una mena de mala consciència per tenir tants diners. Els volia regalar però era massa exigent amb els meus beneficiaris. Volia donar-los a bones causes, però tothom em semblava sospitosament interessat. Volia gaudir-los però el meu sentit de justícia, la meva concepció de la possessió i el meu rebuig al luxe i al malbaratament m'ho impediën. A més, ara que tots els béns materials estaven al meu abast, havia desaparegut l'aura d'atracció que les envoltava. En resum, tenint el que algun cop havia desitjat només aconseguia torturar-me i no podia gestionar la meua fortuna de manera satisfactòria.

-Altres cop la riquesa no és el problema. -va dir ella. -La riquesa no és bona ni dolenta. Tampoc ho és la pobresa ni res del que en el món existeix. Allò que importa és...

-Sí, ja sé -vaig dir jo que ja havia après aquella lliçó- El que importa és què en fem amb la riquesa.

-No és exacte. El que importa no és ben bé què en fem amb la riquesa sinó què en fem amb la nostra sensació de ser rics. La riquesa és relativa a molts nivells, però la percepció de ser rics és semblant en totes les persones independentment de la fortuna que tinguin. L'important és què fem amb aquesta percepció. Pel que veig tu no has descobert que la riquesa és com l'amor, com més en dones més en reps. La riquesa és com la companyia, com menys en necessites més en tens. La riquesa és un mitjà. Usa'l.

Llavors vaig veure que el que realment em passava en aquella vida era que no sabia què fer al món. Si ho hagués sabut, l'instrument de la meua riquesa m'hauria ajudat, però ara em veia talment com si estigués voltat d'or... en un desert a punt de morir de set! Així vaig separar-me lentament de la meua preocupació per la riquesa i vaig acostar-me a la pregunta de què havia de fer en aquella vida. Sorprenentment a cada pas que feia en aquella direcció, algun problema econòmic quedava automàticament resolt. Vaig deixar de preocupar-me per la riquesa el dia que vaig aprendre a ocupar-me de la riquesa (utilitzar-la). No sé quant de temps va passar. Un dia, abans de sortir del meu despatx, vaig mirar rutinàriament el rellotge de paret i vaig veure que eren les tres. Res excepcional si no fos que la meua consciència es va ajustar en aquella hora i tot va tornar a girar. Una sèria de realitats girant a l'atzar del temps.

Un 3: Don Quijote i Sancho Panza.

El següent que recordo és que estava al bell mig de la Manxa i venien Don Quijote i Sancho Panza. A la dreta hi havia Dulcinea que, un xic distant, guaitava amb

mirada intel·ligent i amorosa. Estava asseguda en un marge amb les cames separades i menjant alguna cosa. Vaig veure que era la dependenta disfressada de Dulcinea.

-Deje paso vuesa merced que a dónde voy no admite demora ni rodeo.

-Vol dir que t'apartis -va cridar Sancho.

No ens vam dir res més. Jo els vaig veure marxar lentament amb les siluetes estereotipades retallades sobre el cel blau. La pols i la calor esborraven els contorns.

"Pobre Sancho", vaig pensar. "Mira que seguir un amo boig..."

-Pobre Quijote- Ara era Dulcinea/dependenta qui parlava. -Mira que poder inventar-se la realitat i no aprofitar per fer-ho a favor d'ell.

-Què vols dir?

-Vull dir que l'idealisme i el realisme tampoc són res en ells mateixos. Si donem entitat ferma i incommovible a la percepció que tenim de les coses estem perdent la possibilitat de transformar-les. No és greu que El Quijote vegi gegants on hi ha molins. Nosaltres també ho fem. Davant un molí un perseguit hi veu un refugi, un comerciant hi veu un negoci, un artista, una inspiració poètica,... que sé jo, qualsevol cosa que satisfà les seves necessitats. Això és el que fa El Quijote. El problema és ignorar que som nosaltres els qui creem la visió. Si ho sabéssim la podríem manipular per posar-la al nostre servei. En lloc de preguntar-nos com podem guanyar aquest gegant, podríem preguntar-nos què ens fa necessitar ara una lluita contra un gegant. Si no resolem aquest enigma, el gegant apareixerà inevitablement ja sigui en forma de molí, de malaltia, d'obstacle, de veí incòmode o de culpa. Falta el poder de saber que estem dormint!

Aleshores es va sentir una campanada solitària que en aquell paratge solitari va ressonar com un gong que donava inici a alguna cosa. Era el rellotge del poble que marcava la una del migdia, però per a mi era el tret de sortida a una nova vida.

Un 1: El salvatge:

Vaig veure un indígena d'una terra exòtica que anava armat amb les eines de cacera. De sobte vaig intuir que cap judici que fes no seria ingenu. Per primer cop em sentia responsable de l'impacte que causaria en mi un fenomen exterior. Va durar poc, el temps just com per notar nítidament com tots els meus prejudicis afloraven com imatges projectades pels raigs dels meus ulls i esdevenien reals en el cos immòbil d'aquell individu. Va aparèixer llavors vestit de noblesa, primitivisme, màgia, valor i natura salvatge. Jo sabia ben bé que era així perquè jo li estava fent. No era un salvatge. Era el meu salvatge. Havia penjat damunt seu els meus estereotips. Per primer cop em vaig sentir amo de les meves percepcions i vaig decidir aprofitar la clarividència per a corroborar la meua certesa.

-Vull que sigui una persona favorable- vaig dir-me interiorment.

Aleshores vaig saludar-lo com ho faria a una persona de la que sabés amb certesa i des de sempre que era amigable, amistosa, acollidora, afable i bondadosa. Immediatament van aparèixer aquestes característiques (que estaven ja dins d'ell) a la superfície i van dominar tot el seu ésser. Em va saludar amablement i em va acompanyar a la seva cabana. Em va prodigar les màximes atencions i la seva amistat m'omplia de joia. Era increïble que jo hagués pogut veure aquesta part de la realitat que de ben segur ja hi era però que sense la meua voluntat de percebre-la m'hauria pogut quedar oculta. Vaig saber que amb una altra disposició d'ànim hauria pogut fer aparèixer aquell home sota una aparença més terrible que potser també hi era en potència. Anava a fer una segona prova quan l'indígena es va aixecar i acostant-se'm

amb el posat de qui deixa de fer un paper en una representació teatral em va dir en un perfecte i clar català:

-Són les 5, amic.

Un 5: Els daus: De dau a dau.

Mentre girava per l'atzar cinc voltes més enllà vaig preparar-me pel que vindria. Vaig anar a caure al costat de tres daus enormes i vaig saber que tindria el privilegi de saltar-me algunes vides. Per un moment me'n vaig alegrar, però ràpidament vaig reflexionar que la sort o la desgràcia altre cop haurien de dependre necessàriament de mi. Així havia estat tot fins ara. Vaig veure d'una ullada vertiginosa totes les vides que mai no viuria: Un viatge en globus, una caiguda en un pou, viatges espacials, períodes llargs de temps perdut en laberints interiors, viatges a països exòtics, privació de llibertat, ... tot coses que podien aportar-me aprenentatges i també desgràcies. No sabia fer el balanç final perquè no havia viscut les experiències corresponents. Què fer? Era sort o desgràcia haver-me estalviat tantes vides? Mentre ho pensava, va aparèixer ella, la dependent i em va dir:

-Tria. Tria-ho tu mateix.

-El què?

-Si vols que això que et passa sigui sort o desgràcia. Es pot triar. Tens l'avantatge que mai no podràs comprovar si t'has equivocat, perquè les regles del joc diuen que no pots viure vèries experiències simultàniament. O sigui, no podràs saber si el que fas serà bo o dolent a la llarga. La majoria de persones aprofiten aquesta impossibilitat de constatació per a reafirmar les seves profecies negatives.

-Vols dir que les coses no són mai favorables o desfavorables?

-No fins que no ho decideixes.

-Jo no vaig decidir que m'atropellés aquell cotxe l'any passat.

-No, però vas decidir que allò era una desgràcia i..

-No.- vaig interrompre enfadat.- Això no es decideix, això es sent de forma imperativa i primària.- Estava enfadat pel que considerava una frivolitat cruel- Jo sé que no és bo per a ningú ser atropellat.

-Dius que ho veus de forma clara i ràpida. Cert!. El que no saps és que aquesta reacció de jutjar de forma automàtica tots els fets catalogant-los de bons o de dolents és la conseqüència de la programació mental que t'has forjat. Només cal anar al programa mare i re-escriure les ordres. Cal reprogramar les nostres idees i creences bàsiques, perquè la majoria d'elles són errònies, incompletes i limitades.

-Com pots dir això? Com ho saps?

-Ho sé perquè veig molta gent que no és feliç. Amb una ment oberta i clara, que treballi sota el guiatge de l'esperit, la felicitat absoluta, no només és possible, sinó inevitable.

-La felicitat absoluta? Això no existeix.

-Aquesta és una idea fruit d'una mala "programació mental". El que passa és que les tenim gravades molt profundament des de petits i les donem per certes. Ens ensenyen a veure les coses i a conceptualitzar el món sota unes idees determinades. Molt lògiques en algunes cultures, molt màgiques en altres, molt pràctiques en altres,.... El que cal descobrir és que totes aquestes idees són canviabls, modificabls. Això és la descoberta d'un mateix, el coneixement de les pròpies matrius que ens filtren i tergiversen les sensacions que ens arriben. És el "coneix-te a tu mateix" socràtic.

Ho explicava tot com si ho sabés de forma definitiva. No em donava una lliçó, no em feia sentir ignorant. Jo no sentia cap necessitat de "lluitar" o discutir amb

ella sobre tot això. Simplement això era així i ella m'ho deia com qui llegeix en veu alta un llibre on hi ha escrita la veritat.

-Bé, no estic preparat per a entendre tot això, però penso que ho crec. Ho vull creure.

La fe de l'experiència.

-No cal que facis cap esforç per creure. La fe ha de ser experimental.

-Experimental? Sempre he sentit el contrari.

-Has de creure en les coses que experimentes. En realitat no creiem en les coses que veiem sinó que és a l'inrevés. Veiem allò que creiem. Mira el que t'ha passat amb aquell indígena, el Quixot, la selva, la riquesa,... tot. Fixa't que la teva percepció de les coses està canviant. Comences a veure coses noves, i tot aquest trasbals interior no necessita fe, necessita observació. Mira com canvies, mira com desitges coses que mai no haves desitjat, mira com comences a considerar possibles coses que fins ara jutjaves absurdes, mira com dubtes de coses que suposaves absolutament certes, mira com et tornes poderós i fort. Mira, observa, experimenta. Això és la realitat.

De sobte vaig intuir que la dependenta era un ésser sobrenatural en el sentit etimològic de la paraula.

-Qui ets tu?- vaig demanar de sobte.

-La dependenta de la botiga de joguines de Can Tet.

-Segur? No ets una mestra? un esperit? un àngel o alguna enviada amb alguna missió?

-Sóc la dependenta de Can Tet i pots fer amb mi el que vulguis. Si em necessites com a àngel, aquí estic. Si em vols com a mestra, ho seré. Si em demanes que t'emboliqui una joguina, ho faré. Quan perceps aquest fet esdevens part de mi sense cap vincle.

-Cap vincle?

-Cap vincle, tot unió.

Anava a preguntar-li com sabia tot això, però vaig intuir el que em diria: "Ho sé perquè ho experimento, ho visc."

Vaig retornar al meu primitiu enigma.

-Però ara que sé que puc decidir el que em passarà...

-No. No pots decidir el que et passarà, només pots...

-Sí, ja sé. Només puc decidir què fer amb el que em passarà. Però què he de decidir fer amb el que em passa?

-Això ho has de veure tu, però si vols un consell jo triaria les millors coses que conegués. Per exemple quan vas tenir l'accident podies triar entre la desgràcia que vas triar i l'oportunitat de percebre coses noves i nous aprenentatges que no vas triar. Tria sempre el millor. Normalment podem optar entre bé i mal. El meu consell és que optis pel bé, l'amor, la bellesa, la veritat. Allò que tots els humans percebem com a favorable i desitgem profundament. Un deixeble va preguntar al seu mestre: "Què busqueu, mestre?" Ell va respondre: "No busco, trobo." Doncs jo et dic el mateix. Deixem de desitjar el plaer i el bé i gaudim ara ja del que ens passi. De "tot" el que ens passi.

Va dir aquest "tot" com una provocació, com una invitació a la meua següent pregunta

-De tot? Fins i tot de les desgràcies?

-Sí, fins i tot d'allò que perceps de forma instintiva com a desgràcia. Gaudeix del que pateixes observant-ho serenament. No t'hi adhereixis però tampoc ho maleeixis.

Recull el regal que t'ofereix i desitja-li el millor. Una persona que t'ha fet una mala passada, un virus que t'ha infectat, un amic que t'ha deixat sol, un semàfor que et fa arribar tard, ... recull els seus regals i envia'ls tot l'amor que puguis. Ells també busquen com tu el millor i com tu també s'equivoquen perquè transiten per la ignorància mentre peregrinen envers la veritat.

Llavors vaig captar la presència dels grans daus darrera meu. Tres grans daus i un gobilet vermell.

-A veure si ho he entès. Ara estic aquí, davant aquests daus i no sé si faré bé o no aprofitant el privilegi que m'ofereixen de saltar-me un munt de vides. Bé, els daus sempre són símbol de sort a l'oca, no?

-Ara ja saps que la sort o la desgràcia no depenen dels daus. De fet molta gent ha trobat més desgràcia en els daus que no pas sort. Et donaré una ajuda que pots aprofitar si vols. Què diu el reglament que cal fer quan caus als daus?

-Saltar fins als propers daus.

-Doncs fes-ho i decideix que això és el millor.

-Així de fàcil?

-Així de simple.

Ho vaig fer. Quan ara hi penso em ve al cap la idea de que simplement ho vaig formular. Ho vaig expressar verbalment. Ho vaig dir, vaja! No sé ben bé si ho vaig pronunciar en veu alta o només interiorment però em vaig sentir a mi mateix dient-me: "Decideixo que saltar de dau a dau és el millor per a mi". De cop vaig saber que era cert. Com m'havia passat amb el salvatge, com havia fet ella a la selva. Era simple. Pronuncies la frase que descriu el fet i actues com si ja fos. La paraula és generadora de realitat, una cosa que els homes hem sabut des de sempre. Segons la Bíblia tot fou creat sota el dictat de la paraula. "En un principi era el verb..." Els mags (imitadors de déu) ho saben i tenen paraules màgiques. Sense elles res no seria transmutat. Segueixo. Ara només recordo que en mirar els daus ja no estaven en la mateixa posició i el gobilet restava tombat com una boca oberta a punt d'engolir-los. Vaig mirar l'hora i eren les 4.

Un 4: el caçador.

Vaig transitar cada cop més confiat per altres vides. Un cop era jo un caçador i matava només els animals que calia. Els matava amb una veneració i complicitat sagrada. No era un acte de crueltat ni una acció despietada. Ans al contrari, era pietat i amor el que sentia pels animals. Ells es deixaven caçar oferint la resistència justa al meu esforç i s'ofrenaven a les meves mans com assegurant-me que aquest era el destí que triaven. Jo parlava amb els seus esperits i els menjava amb consciència i respecte. Seguíem les lleis naturals amb noblesa i amor. Vaig adonar-me que aquella vida tenia una qualitat superior a les anteriors.

-Perquè estan aprenent!. A tu no t'ho sembla, però cada vida que vius aprens coses que aprofites a les següents. Per això aquest joc esdevé cada cop més interessant a mida que hi jugues. -La dependenta sempre sol·licita a les meves necessitats.

Aquí, en aquesta vida de caçador va ser on vaig pensar per primer cop que no m'importaria morir. De fet vaig estar molt a prop de la mort varies vegades. En certa ocasió la meua família em va regalar un rellotge de butxaca. Només de veure'l, l'angle agut de les agulles marcant les dues em va hipnotitzar.

Un 2: L'oca. D'oca a oca, altre cop!

El vol negre i lleuger entre vides fou dolç. Era diferent aquest cop. El meu esperit estava assossegat i clarivident. Vaig inclinar-me per veure com feia sempre les vides que mai no viuria i em va sobtar molt descobrir la mort allí solitària i sola, ocupant l'espai d'una vida. Vaig poder parlar amb ella. Des de llavors la mort és per a mi un personatge entranyable.

-La meva feina- em va dir- és ajudar la gent a refer el camí quan arriba fins aquí sense haver après el que calia. Tu ja ho has après i per això passes per damunt meu. No sóc un enemic, sóc una assegurança. Si no tornessis a començar el joc podries romandre perdut per sempre. Com quan l'ordinador et queda bloquejat i res no respon a les teves ordres. Si no poguessis apagar i tornar a començar, a més d'haver perdut la feina feta, quedaries impossibilitat per sempre de refer-la amb èxit. Jo sóc la perpètua nova oportunitat, l'oblit de tot l'error i la garantia de l'èxit. Molts pensen que sóc allí on tot acaba i és a l'inrevés. En mi tot recomença. Les regles diuen que si caus a la meva casella has de tornar a començar, no pas deixar de jugar. No estic ni molt menys al darrer lloc. El darrer lloc és per al paradís, la fita inexcusable.

Em queia bé la mort i vaig assegurar-li que li faria, si podia, bona propaganda. No ens vam poder tocar però hi havia amor en la seva mirada.

-Adéu mort! -vaig cridar "Quina salutació tan estranya!" vaig pensar.

Llavors va aparèixer una nova oca guia, oca còmplice, oca pista. Em va dur volant sobre algunes vides que mai viuria. Vaig notar que alienta el vol. Tot es va aturar de forma progressiva. Era com si la gran màquina generadora d'existències acabés la bateria. Com si un gran animal còsmic relaxés els múscles del pit en la seva darrera expiració. Ho vaig veure. Érem a les portes del cel, al límit del ser. Si més enllà hi havia alguna cosa, no era sota la forma de l'existència. Vaig saber que no hi hauria més vides, ni més interpretacions, ni més aprenentatges. En aquell lloc infinitament gran i petit alhora que durava res i eternament s'hi accedia sense cos, sense afectes, sense paraules ni idees, sense identitat... per això qui creu que ell és un entramat d'aquestes peces arriba a la seva desaparició. L'accés a un nou estat més enllà d'aquell territori se m'oferia possible.

Aquí es va acabar tot. El joc només servia per albirar la possibilitat de transcendir la roda de les identitats mantenint-se lúcidament present en un punt essencial de coneixement i amor.

Amb el meu pensament no podia travessar la barrera d'aquell cel. Per això les meves paraules resulten tan estranyes i vagues. Per accedir-hi directament calia una percepció especial afinada i ajustada a la naturalesa d'aquella realitat nova.

-És clar- va dir ella intervenint com sempre sense requeriment però amb una oportunitat contundent.- Si estiguessis preparat per a accedir-hi, no estaries formulant aquests pensaments tan racionals, ni tindries el cor ple de desig ni el cos et plantejaria les seves exigències de plaer i manteniment. Tot això és propi de l'existència mentre dura la roda de l'oca. Un llarg camí per aprendre a percebre que no cal percebre, aprendre a desitjar no tenir desigs, a aprendre amb la raó que no cal ser racional.

Ho vaig veure clar.

-És molt tard i hem de tornar- va dir ella després d'uns moments de silenci.

-Quina hora és?- vaig preguntar jo des de l'absència.

-Hora de tornar. Mira.

M'assenyalava un rellotge de paret enorme que hi havia a l'entrada del cel. Vaig riure divertit en veure que no tenia agulles. (De biaix vaig descobrir que el temps és un animal carronyer que pastura agulles de rellotge a les portes del cel)

-(...)

-Li embolico?

-Com? Oh, perdó- vaig dir disculpant-me amb poca traça. -Sí, sí, per regal.

Acabava de despertar d'un parèntesi en la consciència. Vaig pagar i encara profundament emocionat i impressionat pel que m'havia succeït vaig restar immòbil davant la dependenta amb el paquet sota el braç.

-Senyor- em va dir.- És hora de tancar.

I m'assenyalava amb un gest simbòlic el seu rellotge de polsera. No em va caldre mirar-lo. Sabia que no hi veuria agulles. Jo li mirava fixament els ulls com atrapat per una màgia inexplicable una sensació de reconeixement eterna. Quan ella va mirar-me vaig veure reflectida a les seves nines una guspira d'aquell foc encara inexistent, però ja experimentat, que espera amb tendresa i fe infinites ser creat.

Des d'aquell dia, m'apassiona jugar a l'oca.

La fórmula

Plantejament:

El seu nom de guerra era "Cassola". En realitat era l'agent Cassola, i si hem de ser encara més realistes, l'agent "K". Aquesta era la seva autèntica identitat a la secció d'espionatge de l'organització més poderosa de l'univers. El nom "Cassola" era un joc de paraules. Volia dir "K sola", és a dir, sense número. Només un dels agents tenia aquest privilegi: el supervisor. Els altres agents de la secció afegien a la lletra un cardinal que feia de cognom. En aquest cas, la K sola corresponia a una agent. Era un personatge d'èlit, un mite, una figura amb carisma i emblemàtica dins l'organització. Cap agent resultava més eficaç. Havia nascut com qui diu a l'empresa. S'havia format i havia treballat sempre a la secció d'espionatge i ara n'era el millor exponent i la màxima responsable. Tothom sabia que la "Cassola" i el president de l'organització confiaven l'un en l'altre com confiaria una mà en la seva simètrica.

El president era un personatge curiós. Era conegut pels de la casa com en "Pare Etern" i això tampoc requeria complicades interpretacions. "Pare" per la manera tan paternal i bondadosa amb que tractava sempre tothom, i "etern" perquè des que es va fundar l'organització fins ara n'havia estat el president i tothom donava per descomptat les coses seguirien així fins a la fi del temps.

Pare Etern tenia el seu despatx en un núvol de cotó que canviava de forma sense perdre mai la seva aparent normalitat. Era un núvol perfecte, un camuflatge perfecte. Aquell dia Pare Etern devia tenir algun maldecap perquè feia estona que estava reunit d'urgència amb la Cassola. No era habitual ja que darrerament la Cassola estava mig retirada a "gestió", però ara, Pare Etern li estava encomanant personalment l'execució d'una missió de capital importància. Escoltem-los:

-Sí Cassola, sí. Vull que siguis tu. Precisament tu. I no em vinguis ara amb que estàs rovellada o que fa temps que no estàs a primera línia de foc. -Pare Etern parlava amb la confiança d'un cap que se sap estimat i admirat. En realitat no l'està convençent de res perquè Cassola sempre accepta les missions i no per submissió sinó perquè sap que si Pare Etern ho proposa és perquè és la millor alternativa.

-Bé, faré el que podré. -Va dir Cassola amb un to que ajuntava hàbilment la familiaritat i l'obediència. -De què és tracta?

-De la fórmula!

Cassola coneixia quelcom de la "fórmula". Era un dels secrets més ben guardats de la companyia. Una informació privilegiada i poderosa capaç de convertir al seu posseïdor en amo del món.

-I doncs, -va fer Cassola -algun problema?

-Sí, i greu. Només t'ho puc dir a tu. -Es va posar dret i feia veure que fumava amb una cigarreta de plàstic. Passejava tranquil com sempre caminat per damunt el vuit com si fos un home- Saps que tinc la fórmula a la caixa forta del meu núvol. Només jo en sé la combinació i no obstant estic inquiet perquè penso que algú hi té accés. El fet és que ja no confio en aquest amagatall.

-I?

-I vull que busquis un lloc millor on posar-la. Un lloc on puguem estar segurs que ningú mai no ens la prendrà. Ves a la terra i busca el lloc més secret i protegit on la puguis

ocultar. Confio que no em decebràs. -Li va aclucar l'ull i li posava la mà a l'espatlla amb una amistat infinita. -Cassola, cada dia estàs més guapa. -i mentre això deia amb un ample somriure als llavis li allargava un sobre beige d'aparença vulgar, de mida vulgar i amb un contingut gens vulgar. El secret més ben guardat de la companya en aquell bocí de paper que ara Cassola aguantava amb una barreja veneració, respecte. i por. El va amagar a la butxaca interior de la jaqueta i es va acomiadar amb un simple adéu.

-Ah! -va exclamar Pare Etern al darrer moment -suposo que ja sabràs el risc que corres. Saps que totes les companyies de la competència, que són totes les que existeixen a part de la nostra, anhelien aquest secret. Tenen els seus millors agents amb prioritat absoluta en aquest afer. Sabràs també que no van amb bromes. No dubtarien en torturar-te fins a la mort per tal de prendre't aquesta fórmula. Saben que és el nostre avantatge definitiu sobre ells. De fet només la busquen per destruir-la. No tenen capacitat per aprofitar-la però si nosaltres perdéssim aquesta informació deixàriem automàticament de ser els líders universals. Així doncs, fes bé la teva feina.

Va somriure amb un gest que volia transmetre confiança. No feia falta. Va sortir cap a la terra.

Nus:

Tot això havia passat feia ja dos anys. Els dos anys més trepidants de la seva vida. Foren anys d'una tensió implacable. Ja des del primer moment va sentir que la seguien. Era un malson veure com anés on anés notava una presència invisible guaitant-la. No sabia on guardar el sobre. Considerava molt perillós dur-lo al damunt, però encara més deixar-lo en algun indret. Havia pensat enterrar-lo o amagar-lo sota la tapisseria d'algun silent. No, millor darrera un quadre... Per Déu, què vulgar! Allí no! Al taló de la sabata... què va! Res no semblava prou segur: ni els apartats de correus, ni les caixes fortes dels bancs, ni les anònimes consignes dels aeroports. De fet anava amb el sobre sempre al damunt. S'havia cosit una bossa falsa al sostenidor i la tenia allí amagada. Era una solució d'urgència mentre esperava la idea definitiva. La veritat és que no havia pensat que fos una cosa tan difícil. Hi havia dues dificultats. El lloc on deixar-la era el més important. Buscava sempre un lloc que fos inimaginable per a tothom, però quan en pensava un, per original que fos sempre raonava que si ella l'havia imaginat, ben segur que altres ho podrien també fer.

La segona dificultat era el setge constant al que es veia sotmesa. Sempre algun sospitós a prop. Havia trobat l'habitació regirada dos cops, li havien pres la bossa de mà d'una estrebada. Havia hagut de córrer precipitadament moltes vegades. Un cop s'havia llençat d'un tren a Novosivirk. Havia patit dos atemptats per arma de foc, un a Nairobi i un altre a Seül. S'havia salvat de tres enverinaments, de dos intents d'atropellament i d'una bomba que li havien posat sota el cotxe i que no va esclatar per un defecte en el temporitzador.

Tot això, com podeu imaginar l'omplia de tensió, una tensió que fins i tot ella, Cassola, la millor espia del món, suportava amb dificultats. I encara era més gran la tensió perquè a aquest mortal joc del gat i la rata al que la sotmetien les forces enemigues s'hi adjuntava l'enigma essencial que havia de resoldre: "On amagaré la fórmula? On la posaré que ningú no la pugui conèixer mai?" No encertava una solució.

Desenllaç:

El setge semblava estrènyer-se. Se sentia cada cop més encerclada i ja fos gràcies a aquesta acumulació de tensió, o bé a una casualitat, el fet és que un dia va tenir una inspiració sobtada. Una solució ridícula, sorprenent, absurda, increïblement insensata, però per tot això mateix, semblava una solució ideal, perfecta. Es va alegrar i es va posar mans a l'obra. Va trucar a un vell conegut, un professional d'èxit i va concretar una entrevista amb ell per l'endemà mateix a primera hora. En sortir l'endemà d'aquell edifici amb la feina enllestida, li va semblar que veia el sol per primer cop en dos anys. Caminava tranquil·la, radiant, lliure i feliç. Per fi. Missió acomplida. La fórmula restarà amagada per sempre. N'estava segura.

Us preguntareu què havia fet Cassola aquell matí al despatx del seu amic el famós publicista Enric Galves. Doncs li va posar un taló en blanc damunt la taula. Lentament es va treure el sobre de la fórmula de la butxaca i el va posar al costat del taló. Va dir: -Té Enric. Vull que obris aquest sobre i converteixis el seu contingut en un slogan publicitari. Fes tot el que puguis per tal que aquest missatge s'aparegui el màxim número de vegades al màxim número de persones, el màxim número de vegades possible. Fes-lo servir per anunciar Coca-Cola, per vendre Texans, per promocionar revistes horteres, per il·lustrar la beneiteria dels personatges dels culebrotos, per ensucrar contes per a idiotes, per a acolorir i dessubstanciar pel·lícules de Holliwwod, per inspirar escriptors mediocres, per disparar audiències. Fes que aquest missatge el reproduueixin els tertulians de totes les tertúlies banals, que el cantin els músics "new age", que aparegui escrit a les bosses de patates fregides, ... en fi, tot el que se t'ocorri, que ben segur serà molt. I ja saps que els diners no seran un problema.

-Per favor, Cassola! -va interrompre l'Enric. -Faré el que em manes tot i que no hi entenc res. Ja saps, no em cal entendre... -i amagava el taló mentre somreia.

Cassola va sortir al carrer pensant que havia tingut una bona idea. La cosa que més tenim a la vista és la que menys veiem. Un missatge valuós esdevé indiferent a base de repetir-lo. Multiplicar fins a l'infinit una imatge és fer-la invisible. Diuen que els peixos ignoren l'aigua de tant immersos que viuen en ella. Així funciona la psicologia humana. Havia estat astuta. Si la fórmula es difonia tant i amb tan poca intenció, ningú no pensaria que fos res interessant. Que provessin ara els enemics de robar-li aquest secret omnipresent.

En pocs dies va poder comprovar com l'Enric estava fent una bona feina. El missatge es reproduïa sota les formes més vulgars i comercials per totes les editorials, emissores de ràdio i televisió, multinacionals de la propaganda i el disseny i s'escampava com una moda circumstantial. Ningú veia res de profund en aquell missatge banal que es presentava com a pur ornament de consum. La frase en qüestió era la transcripció literal de la fórmula de l'èxit més ben guardada de l'univers: "Imagina, desitja i confia!" Estava realment orgullosa d'ella mateixa.

Epíleg:

Quan es va presentar davant Pare Etern, tots dos es feien un panxut de riure repassant els detalls de l'operació que ambdós jutjaven magnífica i magistral.

-Ets única, Cassola. Sabia que podia confiar en tu. En realitat, però, hi ha quelcom que no t'he dit.

Cassola el va mirar divertida i sorpresa alhora.

-No t'enfadis, però quan et vaig encomanar aquesta missió, sabia que l'acabaries així. De fet ho esperava. És exactament el que volia que fessis. Sí, sí, espera -i va fer un gest amb la mà per evitar que s'aixequés indignada de la cadira- Jo mateix tinc prou poder per escampar la fórmula, ho sé, però aquests humans només creuen en missatges humans.

-Però, vos vau dir que si els competidors la trobaven, la destrui.. -No va acabar la frase perquè mentre la seva boca pronunciava paraules lentament el seu cervell vertiginós s'havia avançat i havia endevinat la paradoxa que estava a punt de completar. Ara no podrien destruir el missatge perquè estava multiplicat i havia entrat en una dinàmica d'auto-reproducció automàtica. Genial!

-Però, -va continuar- els humans no en faran cas, no podran usar la fórmula.

-Sí, tens raó. No podran usar la fórmula perquè no creuen que funcioni. És massa radical, massa simple, massa fàcil. Ara Cassola necessitarà un xic d'una cosa que jo tinc en abundància.

Pare Etern es va girar, va anar cap a un moble-bar que tenia camuflat entre arxivadors i altre mobiliari d'oficina. Va agafar una botella transparent, dos gots llargs i amb una habilitat sorprenent va servir dues mesures generoses del líquid.

-Veu - va ordenar.

Van veure després de brindar . Estaven feliços, eufòrics, diria jo. Quan Pare Etern va deixar la botella damunt la taula, Cassola va llegir a l'etiqueta les paraules. "Paciència. Gran Reserva"

-Què és això? -va preguntar Cassola.

-Un extracte d'espera confiada. Una vella recepta de la casa. Sí, noia. Ara només ens cal això. Paciència. El temps treballa a favor nostre. Poc a poc aquest missatge que tu has escampat omplirà els seus espais de memòria inconscient. Després arribarà a la seva consciència i d'allí, a base de temps i bona voluntat, es filtrarà com un suc espès cervell avall, cap al coll, fins arribar al cor. I quan la passió quedi fecundada per aquest coneixement els homes descobriran que aquest missatge tan simple és la veritat més pura. Només cal imaginar el que vols. Sempre el millor que puguis imaginar, és clar. Després desitjar que el que has imaginat es realitzi i per acabar... una dosi d'això. -I assenyalava la botella de paciència.

-És magnífic.- Cassola estava sorpresa i feliç. -Però i si...

-Res d'això -va interrompre Pare Etern endevinant l'objecció que volia interposar Cassola. -Aquesta fórmula només funciona amb ingredients bondadosos. Tot està calculat.

-Diví, realment diví,... -només pogué murmurar Cassola amb la boca oberta de pura admiració. -Però, esteu segur que funcionarà?

-Ben segur que sí. És un procediment que ja he assajat altres vegades. Mira, jo mateix vaig possibilitar als humans l'accés a la bellesa, la bondat i la veritat amb l'estratègia d'implantar-les de forma absoluta en totes les coses creades per petites i insignificants que semblin. És tan evident que de moment no ho veuen, però alguns jo comencen a aprendre a descobrir-les en qualsevol cosa. Es una simple qüestió de posició. Cal tenir una posició espiritual adequada, per tal de... però, oh!, perdona. t'estic avorrint. Bé, t'ho explicaré un altre dia. Ara ves a dormir, fes-me cas. Deus estar cansada, oi Cassola? Cassola! Cassola, em sents?

Pare Etern estava realment content. Mirava amb bondat infinita la seva Cassola estimada, plàcidament dormida al silent, radiant de bellesa i abandonada de tota preocupació, raptada de sobte per un sensació de pur esgotament.
-Tot bé! -va dir Pare Etern abans de tancar el llum.

Assumpte: Informe de Gestió sol·licitat per la client

A l'atenció de Sra. Cassola
Organització General
Secció Espionatge.

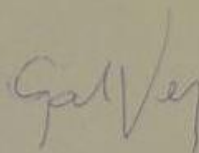
Senyora:

Li transmetem aquesta mostra seleccionada
entre la campanya que hem fet a la premsa seguint les vostres
instruccions. Seguim amb ràdio, televisió, cinema i món
editorial.

Esperem que el nostre treball li resulti
satisfactori.

Ens acomiadem esperant mereixer la vostra
confiança fins a la fi de la campanya.

Atentament:

Enric Galves
Publicista

Aquest informe ha estat elaborat a partir del diari i
el suplement Dominical de "El País" del diumenge
dia 25 de maig de 1997. Hi ha també material de "El
Tiempo" d'aquesta setmana. No és una recerca
exhaustiva, sinó un simple mostreig aleatori.

ardines.

ardines.
NIO VILLALOBOS RUIZ, Sevilla

5. Es cierto que los últimos días difíciles, que no es cierto y me inculque se diga, en un articulo sobre los mineros de *País Semanal*, que "las Asturias del Caudal y son el centro de la mina del carbón, y mineros asturianos han fuerza social más activa". Me explico: Soy de la MSPSA (Minero de Ponferrada), empujada en la cuenca Bier-

zo-Laciana, en la provincia de León. En la provincia de León se produce más carbón que en la de Asturias, y que sólo en la cuenca Bierzo-Laciana (con la mitad de empleados que Hano-sa) se produce el doble de carbón que en las cuencas astu-rianas del Caudal y del Nalón. Y esto no es todo, sino que se produce a un precio tres veces inferior. Estos datos se pueden cotejar en la Dirección de Mi-

do del flamenco, incluyen nada menos que a Camarón, Gaitanes... Conocemos las aportaciones que en el cante, baile y guitarra han hecho estas figuras, Paco de Lucía y muchos otros; gracias a ellos el flamenco es hoy algo vivo y actual que gusta a los jóvenes. ¿Cuál es la aportación de Joaquín Cortés, Canales y otros artistas de la *premià del corazon y del marketing*? La verdad es que no hemos visto ninguna y lo que hemos visto no nos ha gustado (ni a mí ni a los aficionados que conozco) porque, sencillamente, no saben bailar flamenco. Los

que no sepa el historial de triunfos de Antonio o que Gades a los 20 años ya era primer bailarín.

MARÍA TERESA MUSULÉN MÓRCILLO
Madril

ESCENARIOS DEL CRIMEN. Sólo hay dos palabras para definir el reportaje *Los escenarios del crimen*: brillantemente oscuro. Tengo 13 años y cada uno de los ocho asesinatos me han ido recordando el mundo tan terrible y duro en el que vivimos. Andréu Martín ha estado como siempre, su-pe-nor.

MARÍA FOLGUERA CÁMARA.
Argentina / Madrid

Argemone (Madrigal)

Vive una vida diferente

¿Y si se te olvida volver?

Concertos Pop, sin pretensiones, con un toque de elegancia. Con el encanto de la música para un momento, para dar un respiro. De ahí viene la popularidad de un cuarteto de cuerda que te sorprende al pasar. Te empuja de alguna voluntades a descubrir Concertos como un pop y a descubrir el mundo de una manera diferente. Y hasta puede ser, se te olvida volver.

Nombre y Apellidos _____

Domicilio _____

C.P. _____

rel. (91) 577 17 87

ax: (91) 577 69 34

_____ Teléfono

DÍA A DÍA COMPARTIENDO ILUSIONES

La Compañía Aviaco realiza diariamente, a más de treinta destinos nacionales e internacionales, una media de 200 vuelos, destacando el servicio de puntualidad y regularidad. Por sexto año consecutivo AVIACO es la Compañía Aérea más puntual de Europa.

AVIACO
Volamos para Unir

La mejor forma
de predecir el futuro
es inventarlo.

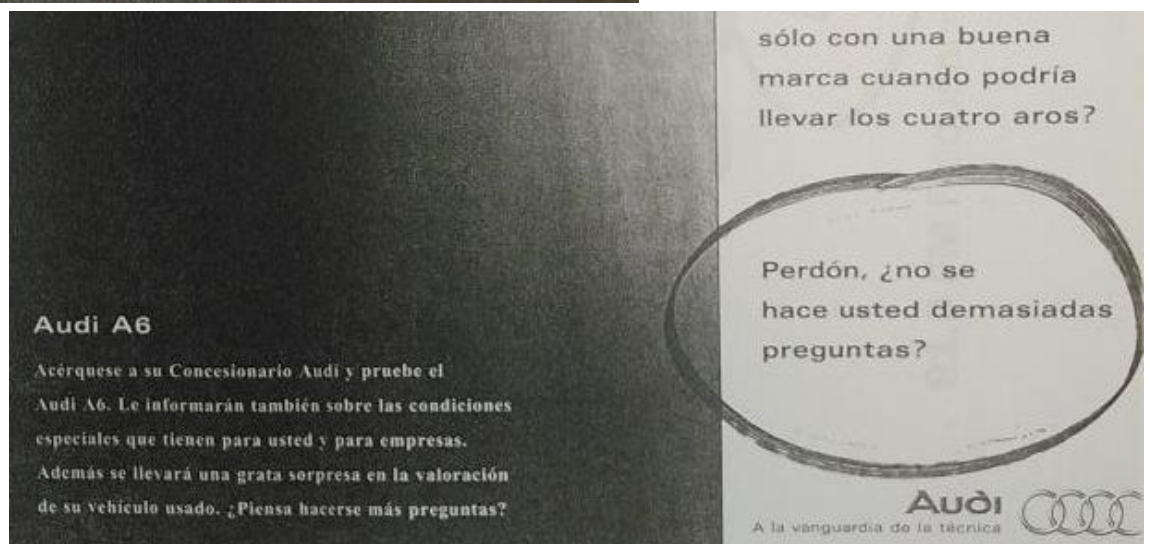
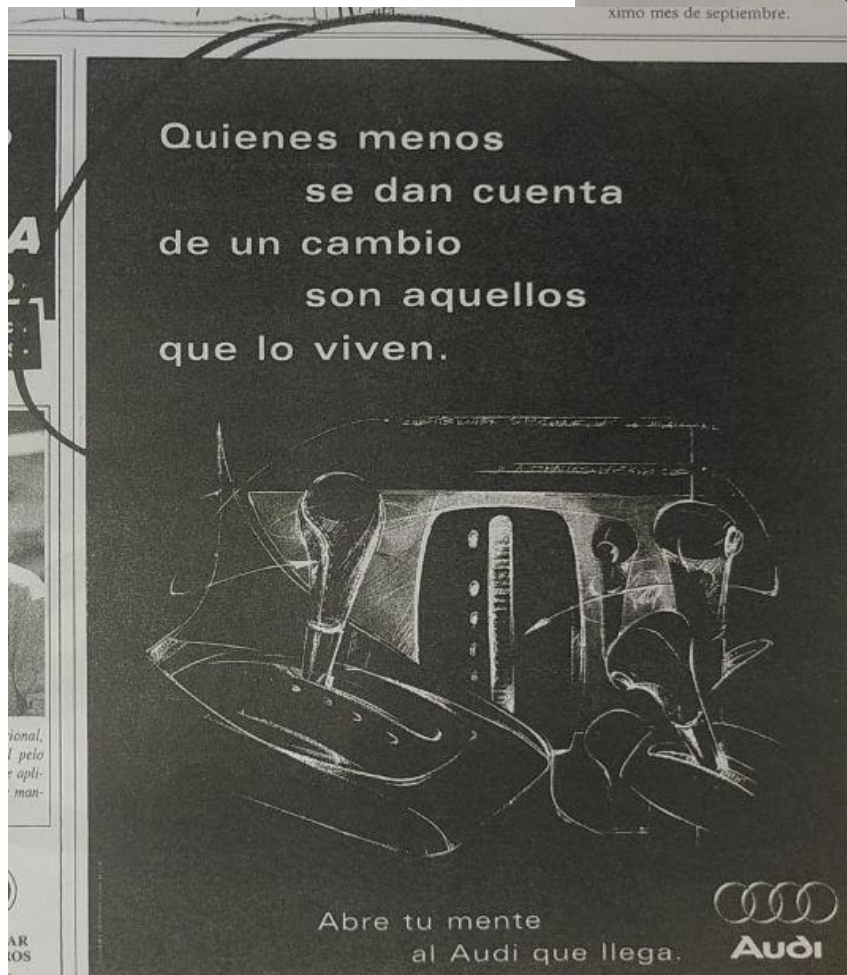
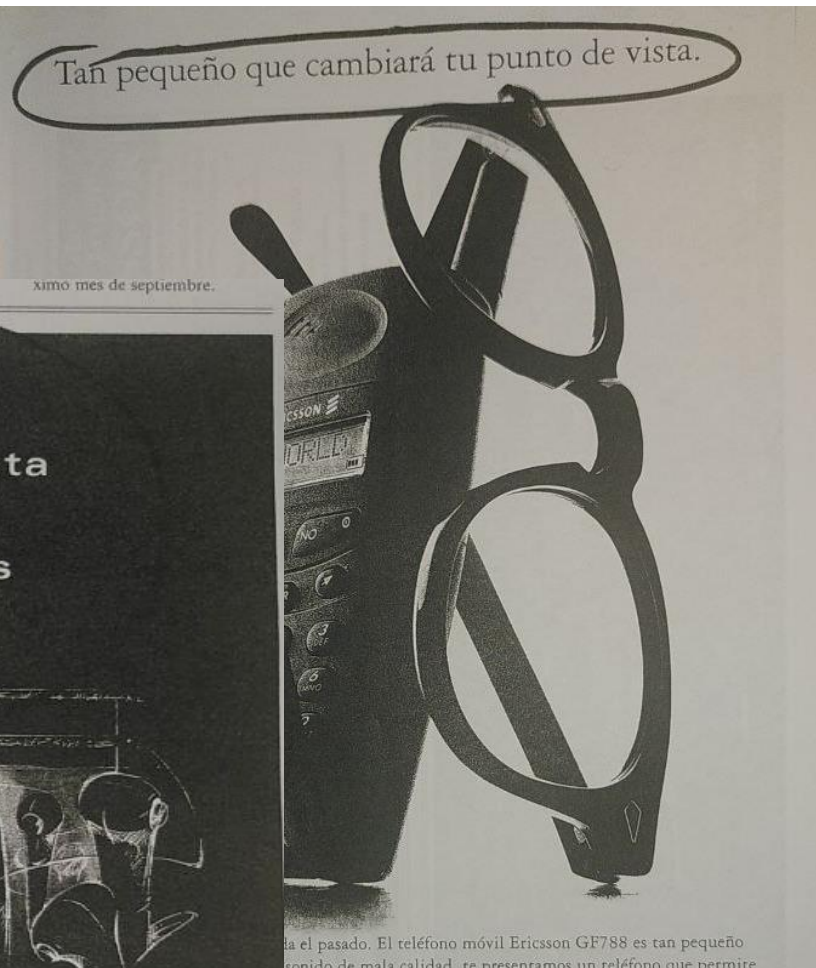

Audi

Rado Florence 'Anatom'. Belleza eterna gracias a su diseño anatómico y a su cristal de zafiro irrayable.

Rado. A different world.

RADO
Switzerland

Pita Abril
Domingo de 23.00 a 24.00

Enric Sopena
Domingo de 23.00 a 24.00

Nuria Ribó
Domingo de 23.00 a 24.00

COMRàdio

L'opció de tots

91.0 FM Freqüència Barcelona

Gestión & Formación

Negocios/41

Descubre cómo vivir haciendo lo que te gusta.

MFA en
Diseño Gráfico
por Ordenador
y Comunicación
Corporativa

MFA en
Multimedia
Interactiva y
Animación por
Ordenador

MASTERS OF FINE ARTS

CINQUECENTO

HAZ TU VIDA MAS GRANDE

Agosto 15.30, 45 grados.
El agua ya no
era suficiente para
calmar el calor. Nos
metimos en el
cinquecento y
pasamos una tarde
muy fresquita.

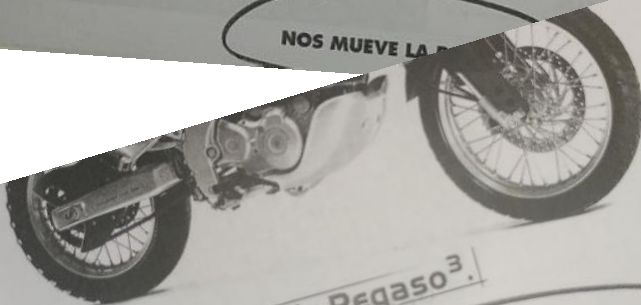
Prestaciones. Motor hasta 54 CV
de potencia. Aire acondicionado y
llantas de aleación con neumáticos sobre-
dimensionados de serie según versiones.
Ahora tienes un **cinquecento**
desde **929.000 pts.**
Para más información 902 30 30 32

NOS MUEVE LA

El futuro hoy está al alcance de la mano.

Star es mucho más que telefonía móvil digital. Además de garantizar la máxima calidad
conexiones y ofrecer la mejor experiencia.

Nueva Aprilia Pegaso³.

La Tierra se hizo redonda
para que no tengas que parar.

Mégane

¿CONDUCES O TE CONDUCEN?

RENAULT
EL PLACER
DE VIVIR

¿Quiere un consejo?

Paciencia.

A todos nos gustaría tener un Ericsson GA 318. Este teléfono de reducido tamaño garantiza una autonomía de batería de 10 horas en espera y casi 4 en conversación. Posibilita las comunicaciones de datos y permite una velocidad de hasta 38.400 bps con la opción de extrañar que, tal y como refleja su lista de espera, el Ericsson GA 318 sea uno de los más con mayor demanda del mercado.

¿Quiere un consejo? Paciencia.

Para más información:
Servicio de Atención al Cliente
901 180 576

temerosos de que éstos, acabada la guerra, invadieran los Estados Unidos y dañaran sus intereses. Él le dijo en un primer momento que apoyaría a Furtwangler, pero luego se retiró. Él envió una carta muy honesta en que me dio expresión su comportamiento. Él quería a Furtwangler, no a él, deseaba incluso grabar bajo su dirección y *Doble concierto* de Brahms. Durante la guerra europea por muchas estrecheces, y si le oí críticas como ejemplo contra [Alfred] Cortot [pianista suizo] y [violinista francés, con ambos formó Casals en 1905 que realizó numerosas grabaciones] portados en el lujo, jamás dijo una palabra contra él. Le insistía en que grabáramos aquel concierto, ya me confesó: "Mire, se me considera el simbolismo y mis amigos de Nueva York no comprenden que grabara ese disco". Casals fue una persona exótica pero no estaba dispuesto a comprometer su imagen muy inocente: él, que había asumido todo el ascetismo, no lo tenía a la hora de hacer un gesto musical que lo merecía. Los hombres, por más que, siempre son hombres, no hace falta esperar de generosidad.

La historia de la música de este siglo acumulada en estrenados obras de Shostakóvich, Prokófiev y Stravinski, con quien mantuvo una estrecha colaboración y guarda del exceso de vanidad?

La vanidad, un cierto orgullo, incluso ciertos prejuicios son elementos que forman parte de la vida de un hombre, pero, en embargo, hace falta conocerlos, reconocerlos y aceptarlos. ¿Hay existencia sin defectos?

¿Hay que está la eternidad?

¿Hay? ¡Nosotros somos la eternidad! [Silencio largo] En nuestra existencia acaba la eternidad que nosotros poseídos por la eternidad, no estaríamos...

AGED 12 YEARS
SINGLE MALT
CARDHU
SCOTCH WHISKY

REGALO DEL CIELO

NO ES UN MILAGRO.

ES COMPO SANA.

No importa el lugar. Si quiere ver cómo sus plantas crecen fuertes y sanas, utilice las tierras preparadas Compo Sana. Su...

Y un niño.

ALÉGRATE. POR LO MENOS NO TIENES QUE PAGAR TODOS LOS GASTOS DE UNA VEZ.

Con la tarjeta de crédito Citibank Visa puedes hacerlo como más te convenga. ¿Por qué? Porque, cada mes, tú decides cuánto quieres pagar. Un mínimo, un poco más o, si lo prefieres, el total. Una decisión que puedes tomar hasta cuatro días antes de que te pasen el cargo. Y si siquiera tienes que cambiar de banco para tener tu tarjeta Citibank. La cantidad que decides pagar se deduce de tu cuenta, igual que cualquier otro recibo que tengas domiciliado. Y además, disfrutas de todas las ventajas de una gran tarjeta de crédito contra robo o fraude, retirada de efectivo en cajeros automáticos y cobertura de Visa. Llama y solicita tu tarjeta de crédito Citibank.

SÓLO TÚ DECIDES.

Una fábrica de sueños

Si te apasiona el mundo del motor, ven al Salón. En él encontrarás los mejores y más modernos modelos. El acontecimiento más esperado del mundo del motor ya está aquí. El Salón es una ilusión... real.

BARCELONA, 17 - 25 MAYO DE 1997

Fira de Barcelona

Azores. Un paraíso donde soñar despierto.

Si eres ideal de unas vacaciones de ensueño, es un lugar paradisíaco. Azores y sus nueve islas atlánticas son el paraíso donde soñar despierto. Con fascinantes paisajes que seducen a los caminantes. Infinidad de lagos dormidos profundamente en cráteres volcánicos. Kilómetros y kilómetros de hortensias alineadas surcando este paraíso. Aislado este paraíso, el océano. Un maravilloso...

NUEVO KIA CLARUS

Decisión inteligente

Una amplitud que sorprende, 4,70 metros de longitud, un motor de hasta 2,0 litros con 133 c.v. y un completo equipamiento que incluye doble airbag*, aire acondicionado e inmovilizador con mando a distancia. Los valores más por encima de su precio. La clase de berlina para personas con amplitud de miras.

*Modelo 9EX

como en su moderno sistema de seguridad que incluye doble airbag de serie y ABS según versiones. Aspectos que hacen que el TOYOTA CELICA sea simplemente... soberbio.

*Versión 1.8 16V. Precio venta recomendado en Península y Baleares. Incluye IVA, Impuesto de Matriculación y Transporte.

TOYOTA
piensa diferente

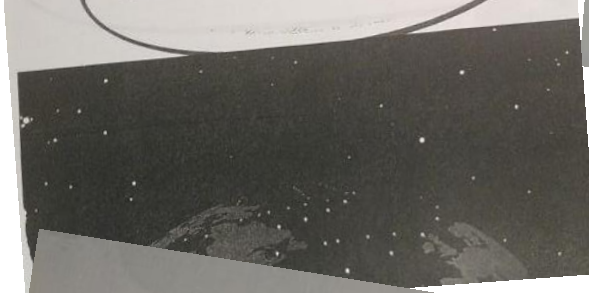
Fotomat Supercolor 10 x 15

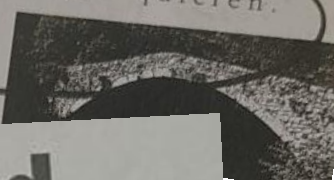

MOTOROLA
Lo que nunca creíste posible

El Corte Inglés
y Tienda El Corte Inglés

TODO TUYO

Andorra,
el país donde todos tienen lo que quieren.

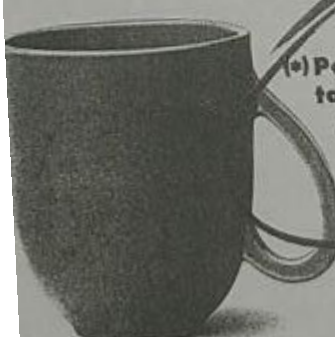
Inicie su propia leyenda.

Por avanzada que sea, todo reloj Patek Philippe está trabajado a mano. Por esto cada uno de ellos adquiere personalidad propia. Como el modelo para caballero "Annual Calendar" ref. 5035, el primer reloj automático que sólo precisa ajuste del calendario una vez al año. Toda una tradición que en las manos de su dueño hará historia. Una historia que, con orgullo, durará en las futuras generaciones.

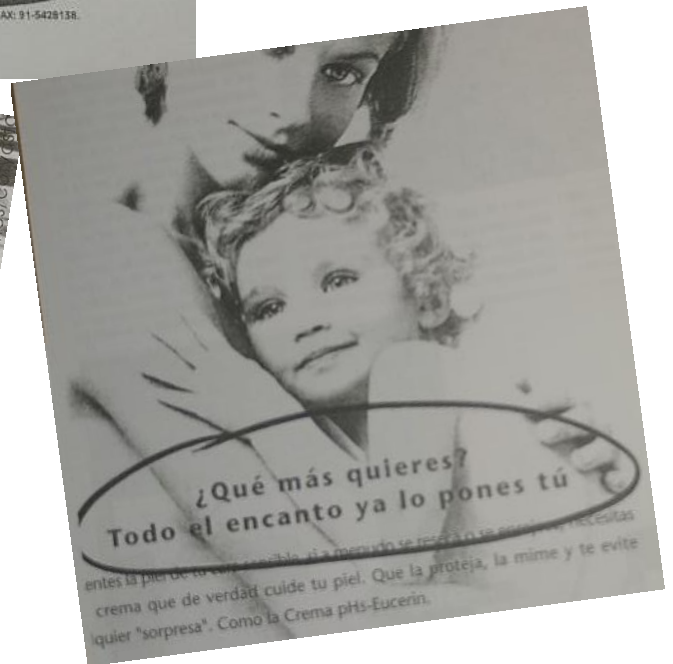
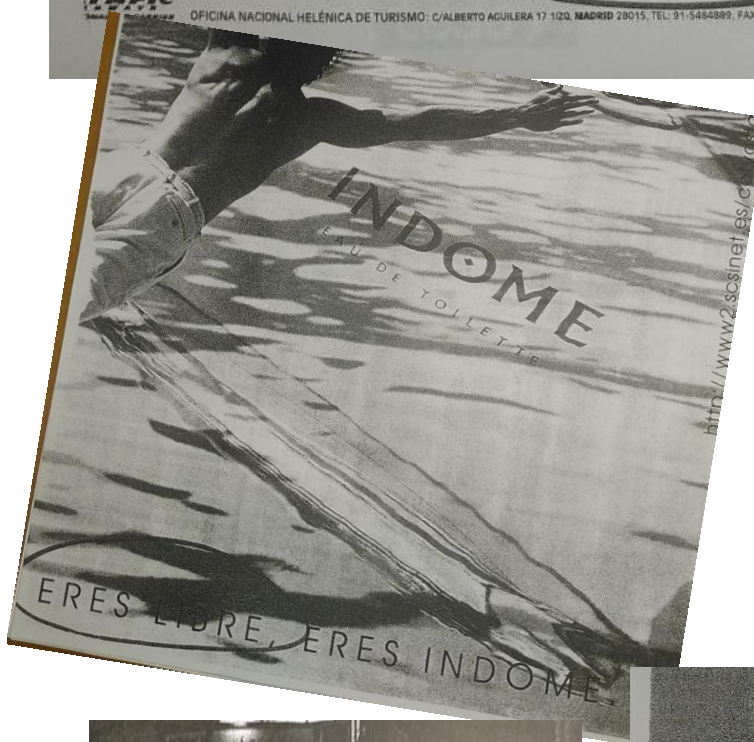
PATEK PHILIPPE
GENEVE

Super Rapid
lo en segundos*

(*) Pero el resultado también depende de ti...

Por algo será.

Ericsson GA 318 es uno de los mejores teléfonos móviles GSM del mercado.
 Hasta 67 horas en espera y casi 4 horas de conversación.
 Envío de mensajes cortos (SMS-MO) con la Oficina Móvil DC-23. Datos Fax a 9.600 bps.
 Servicios suplementarios GSM: desvío de llamadas; llamada en espera; restricción de llamadas.
 Y la más amplia gama de accesorios originales:
 baterías; cargadores de sobremesa, de viaje y de coche; conexión a Oficina Móvil;
 sistema de manos libres portátil;
 kit de manos libres para automóvil... Lo que necesite.

Para alimentar espíritu...

Pasear incansablemente por lugares remotos.
 Atravesar paisajes cargados de leyendas.
 Contemplar fértiles valles desde la Sierra del
 Caurel o Los Ancares, o escuchar el silencio de
 sus monasterios.

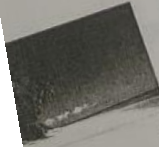
Asturias, un rincón acogedor.

Acércate a conocer una sierra llena de encanto. Con rincones y parajes especiales, únicos. Con ciudades
 que tienen mucho que ofrecer. Un lugar con gente amable y hospitalaria. Así es Asturias. Asturias Siempre.
 Asturias, en cualquier época del año, un rincón acogedor. Ven a vivir Asturias. Asturias Siempre.

Asturias
paraíso natural

Presidencia de Asturias
Comunidad de Asturias

AHORA, MUCHO MÁS.

Ahora, el Club de los Números Verdes te da mucho más.
 Más puntos por tus tarjetas y 150 viajes*,
 todos los meses, por tener domiciliada tu nómina o pensión.
 Ahora, más regalos y más fáciles de conseguir.
 Infórmate en tu oficina o en el 902 117 117.

CAJA DE MADRID

Amor molecular.

Psiquisme atòmic.

Els àtoms tenen una complexa vida física, psíquica i emocional. No són meres unitats de massa composta girant per l'espai segons unes lleis físiques preestablertes. No, què va! Això és el que pensaria qualsevol científic que observés els seus moviments i els volgués transcriure numèricament. Ja sabeu que no veiem la realitat tal com és sinó tal com som. Si volem regularitats, aquí les trobareu.

Bàsicament s'enfronten a dos problemes, tal com ens passa als humans. Un ve de la seva estructura interna que desconeixen del tot. Saben que tenen nucli i escorça. L'escorça té varies capes d'electrons que poden variar conferint així una autèntica personalitat a cada àtom. Coneixen la seva naturalesa dinàmica i saben que es mantenen vius per una constant recerca de l'equilibri entre els seus components. També necessiten la relació amb els altres àtoms de l'entorn. I aquest és el segon camp de batalla. Es relacionen a través de l'intercanvi d'energia. La finalitat: Cada àtom busca electrons. El procediment: Cada àtom se situa de forma estratègica buscant la posició més favorable per capturar energia aliena i protegir la pròpia. El resultat: Cada àtom reorganitza massa electrònica.

Ideologia atòmica.

Entre els àtoms, com entre tots els éssers que no saben res de forma definitiva, hi havia unes hipòtesis que jugaven el paper de justificacions finalistes. Eren les explicacions que segons ells regulaven el seu propi destí. Entre elles, n'hi havia dues de gran acceptació. La primera era que qualsevol pèrdua d'electrons era dolenta i qualsevol augment, bo. La segona era la consideració que el pitjor que els podia passar era la seva desintegració. (Això es produïa quan es quedaven sense electrons)

"T'arrancaré electrons fins que et desintegris", o "Tant de bo es dispersin els teus electrons per sempre", o "Que et quedi l'escorça seca", "que el teu nucli es vegi desequilibrat per manca d'electrons", etc... eren les malediccions pitjors i més temudes. "àtom descorçat", "Tens menys electrons que un hidrogen" (que en té un) o "No tens prou nucli per mantenir ni un electró" eren insults freqüents que se sentien als camps de futbol.

H1, l'àtom d'hidrogen del que us vull parlar era un àtom filòsof que sempre havia dubtat d'aquests convencionalismes. Vivia, si així es pot dir, en un medi determinat, la descripció del qual no té cap importància perquè no afecta el més mínim a la història de la seva recerca. H1 no sabia dir des de quan es plantejava aquelles preguntes. Sabia que si les podia formular era senyal que les podria respondre. Això l'animava.

Al llarg de la seva vida havia interactuat com tots amb molts altres àtoms. Les relacions atòmiques són prou complexes. Aquesta obsessió per absorbir energia semblava ser l'únic motiu de relació. Augmentar l'energia tenia el gran avantatge que en un proper contacte hi havia més possibilitats d'èxit. H1 pensava que molts àtoms només vivien per agafar energia que només usaven per seguir agafant energia. Quin absurd!

Qüestionar l'inqüestionable.

De les seves cavil·lacions en va sortir una agosarada teoria. Potser la finalitat dels àtoms no és només caçar energia, sinó usar-la. Va provar de situar-se d'una altra manera en els seus intercanvis ocasionals amb altres àtoms i veure què passava. Un dia que va coincidir amb altres àtoms, va acostar-s'hi de forma totalment oberta i gens defensiva. Tenia els electrons de la darrera capa molt lliures i els va oferir amb una generositat que s'assemblava molt a l'amor. El que va passar va ser que els àtoms propers se'ls van apoderar i van fugir. Ell va quedar debilitat, però només en la seva estructura superficial. En la seva consciència profunda va sentir que l'intercanvi no podia jutjar-se. Havia estat quelcom essencialment natural. No podia condemnar aquell àtom xuclador sense condemnar a tota la naturalesa i les seves lleis. Va pensar que alguna cosa devia justificar l'existència de tanta avidesa per part dels àtoms. Segur que tenien bons motius. Sí, ja ho entenia. Era la pròpia convicció que l'acumulació d'energia era per ella mateixa bona. Això actuava com una llei irresistible que obligava els àtoms a robar-se uns als altres. Com que ja havia decidit que aquella llei no anava amb ell, no es preocupava. Seguia relacionant-se amb els àtoms i ara l'absència de la fixació absorbidora li deixava molta consciència lliure per observar l'autèntica naturalesa de les coses. Va veure que un cop qüestionat el primer principi (agafar energia és bo i perdre'n dolent), el segon tampoc tenia massa valor. Pensava que la pròpia identitat només era valuosa si tenia algun sentit. Si no era capaç de trobar un destí o causa final, no veia quina necessitat tenia de seguir mantenint l'equil·libri entre nucli i escorça.

Sociologia atòmica. Els enllaços.

Les relacions entre àtoms ja he dit que són complexes. En general els àtoms més estables tendeixen a mantenir relacions també més estables. A la societat atòmica existeixen també els enllaços. No són matrimonials, és clar, ja que encara desconeixen el contracte, però són enllaços que mantenen i asseguren les relacions entre àtoms diferents. Aquests enllaços s'estableixen per mutu acord i arriben per pura inèrcia. De sobte, noten que les forces minigravitatòries es compensen i que la unió entre àtoms deriva fàcil, fluïda i estable. Si no hi ha interferències externes, aquestes unions romanen fixes molt temps.

Això li va passar a l'àtom H1 quan va trobar l'àtom O1. De seguida van notar que tenien una gran afinitat en llurs moviments i compensacions energètiques. Es van unir i van ajuntar les seves propietats començant així una comunió que s'augurava feliç. Malgrat els enllaços, les unions entre àtoms requereixen un treball continu. No es poden refiar de la rutina ja que el constant intercanvi d'electrons propicia la inestabilitat i demana una reestructuració de la relació. No és infreqüent que molts àtoms hagin de desfer el seu vincle i acabin en divorci. (Normalment els problemes greus en aquestes situacions només apareixen quan hi ha neutrinos pel mig.)

La unió d'H1 i O1 fou feliç i positiva. Anaven canviant d'estadi sempre mantenint l'enllaç que permetia noves unions fructíferes. Un dia, un 26 de juny per ser exacte, H1 i O1 van conèixer H2. Fou una trobada impactant perquè tan bon punt es van intercanviar energia van saber que es coneixien d'alguna cosa. Era sorprenent la familiaritat de la seva relació. Hi havia un component màgic i inexplicable. Tots tres se

sentien ben atrets i units en un estat que no sospitaven que pogués existir. Quan es van equilibrar, cosa que va passar al cap de pocs temps, van començar a percebre les coses de forma no individual. Semblava que tots tres participaven d'una única estructura, que compartien la ment i l'essència.

Consciència emergent.

Ells no ho sabien, però en realitat ja no eren tres àtoms, sinó una molècula d'aigua, d'H₂O. L'aigua té una estructura preestablerta i unes propietats que superen amb molt la dels àtoms. Són propietats no quantitativament diferents, sinó qualitativament diferents. Per això només qui coneix l'aigua, i ells encara no la coneixien com a tal, podia interpretar el que els estava passant. Per culpa de no saber el que era l'aigua ells parlaven de màgia, de misteri, de transcendència.

Van aparèixer progressivament noves vivències radicalment positives. Unes eren admirades perquè suposaven la pèrdua de limitacions que abans patien. Així la seva relació no era ambiciosa ni envejosa. Tot de cop van sentir que no es podrien ofendre mai més, que era impossible fer-se mal uns als altres, que la sensació de solitud havia desaparegut no com a possibilitat sinó com a concepte. Va desaparèixer la por a perdre energia i també el desig de posicionar-se defensivament en la relació envers hipotètics absorbidors d'energia.

Però més fascinant resultava tota la gamma de nous poders perceptius que contradeien el seu sentit comú. No sentien una atracció purament química com la dels enllaços, sinó que tenia un sentit, una dimensió superior i emergent. Sabien que la seva relació seria eterna i que arribats en aquell estadi ja no calia fer cap esforç per mantenir i reforçar la unió. Ja era complerta en aquell nivell i només calia viure-la amb plenitud. Una immensa sensació de lleugeresa i acompliment els envaïa.

Tenien una coneixença encara molt feble i imperfecta de la seva nova naturalesa i per això tot el dia estaven repetint-se les paraules d'agradament i lloança innecessàries. Es recordaven la perfecció mútua (aquositat) i anaven descobrint que la bellesa que veien en els altres àtoms ja estava en ells (liquiditat) i no en la disposició més o menys graciosa dels electrons. "Una cosa no és absolutament bonica fins que no ocupa el lloc que li correspon", pensava H1. "Res no és absolutament bo fins que no és conscient del que és, no del que fa ni de com està", deia H2. Els àtoms no eren bells per la seva estructura sinó per l'unitat superior que formaven. "No és un somni" deia O1. "Ara sé que estic despert." Deixaven de buscar el plaer en la posició per centrar-se en l'estat. La perfecció no es manifestava en el funcionament de cada part autònoma sinó en el sentit de la globalitat. "Ets aigua" es deien uns als altres quan volien concretar la perfecció que percebien. (és clar, donat que havien creat el concepte d'aigua a partir dels altres àtoms, no era estrany que veiessin tot el poder de l'aigua en ells.)

Continuaven intercanviant energia amb altres àtoms però no perdien mai la posició "mental" d'aigua. Encara que els àtoms combinessin i intercanviessin energia amb altres àtoms, no hi havia cap perill, cap risc, cap emoció negativa. Al contrari, tota la molècula d'aigua es felicitava i animava els intercanvis energètics dels seus àtoms.

En un moment donat H_1 , O_1 i H_2 es preguntaven si la seva unió no era altra cosa que un enllaç químic especialment afortunat. Però després l'evidència els va fer veure que no. El desig d'apoderar-se d'energia ja no existia, la necessitat de mantenir, controlar i dirigir la relació havia desaparegut i la identificació personal ara es veia com una circumstància anecdòtica, prou divertida però anecdòtica. Cert que el flux dolç d'intercanvi d'energia es produïa i molt més abundantament que abans, però la relació no estava estructurada en funció d'aquest intercanvi. Es produïa i la buscaven, no com una finalitat sinó com una fidelitat, un pur acte d'amor i de fusió.

En aquest estat d'eufòria meravellosa van passar part de la seva existència. Sempre units pels vincles del coneixement de que formaven una unitat superior els àtoms van perdre la seva identitat atòmica i es van predisposar a transcendir-se. Només faltava que les coses passessin per elles mateixes. Ells estaven conformes i a punt. No s'aferraven a preocupacions atòmiques, no temien la desintegració ni obviaven els compromisos d'intercanvi energètic. Estaven plantats en aquella identificació amorosa i clara i esperaven amb activa i apassionada paciència el moment de fer el següent aprenentatge. Intuïen l'essència dels líquids, però encara no els podien conceptualitzar. Què pot fer un líquid?, fins on pot arribar? Què sap l'aigua? i sobretot, què pot arribar a saber? No tenien, per no tenir, ni la petita intuïció de la gota d'aigua, però la van tenir quan van comprovar que eren moltes les molècules d' H_2O . Llavors es van atrevir a somniar en un cel d'aigua, un mar blau, una visió mística d'oceans engendrant vida.

Globalàndia o l'aprenentatge vertical.

Hi ha a l'altra banda del mirall una cultura primitiva i ignorada que viu en estat salvatge i semi-analfabet. Són el globalins, els habitants de Globalàndia, uns éssers humans meravellosos (com tots els humans) que tenen com a tret distintiu la seva impossibilitat de percebre les parts de les coses. Només veuen els "tots", les coses globalment considerades. Veuen els arbres com un tot però no poden distingir les fulles i les branques. Si els ensenyàveu branques o fulles arrencats d'arbres, ho percebien com a globalitats noves desvinculades del seu origen.

Vaig tenir ocasió de visitar aquest territori en unes circumstàncies gens heroiques (vaig caure pel mirall del lavabo un dia que mig adormit intentava treure'm una pestanya que m'havia entrat a l'ull). No sabia on era i un vailet molt eixerit de Globalàndia em va venir a buscar. Tenia una edat indefinida i era bru i àgil amb una mirada intel·ligent. Em va dir que es deia Enus i quan el vaig interrogar respecte a la seva identitat em va dir que feia d'aprenent.

-Aprenent de què? -vaig preguntar.

-Aprenent de tot. -va contestar.

Globalàndia.

Us faré un resum. Resulta que a Globalàndia tothom viu per a tothom. El poble és un tot i qualsevol desgràcia o fortuna que a algú s'escaigui, és viscuda com a col·lectiva.

Aquella era una unió que no estava feta amb l'argamassa de la solidaritat moralment exigible sinó amb la naturalitat de la percepció real de la globalitat. Com quan nosaltres ens fem mal en un dit i tot l'organisme se'n preocupa. No ens cal esforç de voluntat ni virtuts socials; és un fet instintiu. (Un dels acudits més celebrats entre els globalins diu: "Una fulla va dir a una altra del mateix arbre: 'Tens un problema, noia. Et veig molt pansida'"). Així viuen ells la seva relació social. No hi ha enveges, gelosia, ni competència. Si algú és feliç, tots se'n alegren i si algú se sent desgraciat, tots en pateixen. Jo era percebut com una globalitat i l'Enus m'acceptava totalment sense aplicar els nostres tradicionals prejudicis o anàlisis.

A mi, no cal dir-ho, tot això em sobtava molt. Vaig tardar a entendre que tot era fruit d'aquesta incapacitat per percebre les parts.

Per a ells l'existència només consta de coses, homes, animals i plantes. No conceben aquests últims com a parts o elements de la primera, sinó com a meres manifestacions diverses. Com les diferents trames que tapissen la volta del cel que a voltes és fosca i estelada, a voltes lluminosa i blava, altres cops esquitxada de núvols blancs,... i cada manifestació diferent del cel no ens evoca una realitat nova sinó una sola, canviant. Així ells ho perceben tot. Les persones són globalitats, els animals ho són, les plantes ho són.

Pel que fa a les coses, tot el que no és viu és "cosa". Els objectes i instruments són coses. Les muntanyes, els objectes, els núvols, la terra, el sol, les eines, els rius i rierols, l'aire, ... tot, tot són "coses". Tenien una tecnologia molt primitiva i una mecànica rudimentària. Ho vaig atribuir a la impossibilitat de percebre les parts i la connexió entre elles.

El globalí:

El seu vocabulari no inclou paraules com ara "anàlisi", "tros", "fragment", "part", "peça", "porció", etc. i els noms comuns són mínims. La sintaxi s'estructura a partir de frases que consten de molts pocs subjectes possibles. Tal com he dit, tot allò que no són éssers vius, són "coses". Una cabana és "cosa que protegeix", un ganivet és "cosa que ajuda", una roda és "cosa que roda".

Les coses tenen vida i els animals i vegetals i persones. No només la que els defineix sinó les accions que se'ls suposa per defecte. M'explico. Les persones (com les coses) mai "són" res en el sentit que no se'ls defineix de forma estable. No és correcte sintàcticament dir en globalí que tal persona "és" dolenta o forta, o guapa. Les persones no "són", sinó que "fan". Una noia guapa és "persona que fa bellesa", un home cruel és "persona que fa crueltat", un nen que s'equivoca és "persona que fa ignorància", i així tot.

Tampoc la gamma de verbs és abundosa. "Fer" és el verb principal i pràcticament obligat ja que molt freqüentment defineixen les coses en funció del que fan. Agafem per exemple una pedra. Si és un terme és "cosa que marca", si és un suport és "cosa que aguanta", si és un obstacle és "cosa que empipa".

Aquesta simplificació extrema en els subjectes i verbs dóna una dimensió poètica extraordinària a la seva llengua, que per altra banda quan t'hi acostumes resulta senzillíssima d'entendre i enormement afable ja que converteix tot el que hi ha en vincle respecte a qui parla. No és possible la distància asèptica del nostre llenguatge formal ple d'expressions impersonals i aparentment neutres. Els globalins no volen neutralitat ni distància ja que no la coneixen. Tots ells són totes les coses. Hi ha doncs un animisme constant en la vida dels globalins.

Aquesta regla sintàctica que fan servir per a les coses l'apliquen igualment per a les persones, animals i plantes. El resultat, però resulta més transcendental.

Vaig trigar en veure la profunditat d'aquesta sintaxi. Resulta que anomenant d'aquesta manera els éssers, és impossible fixar un estereotip ja que mai no "ets això" sinó que "fas això". Així no hi ha individus que s'identifiquin per la seva maldat, sinó individus que practiquen la maldat i aquesta és una diferència abismal. Si veus una persona dolenta, el que n'esperes és mal, però si veus una persona que fa el mal, amb tota normalitat pots esperar que faci el bé en una altra acció sense que el teu pensament esdevingui incoherent. I així ho entenen ells. No tenen judicis definitius de res. No hi ha generalitzacions. Els lleons no són animals ferotges, les palmeres no són fecundes, els nens no són innocents. Caldrà esperar cada acció concreta de cada individu concret per dir si allò que nosaltres anomenem simplement "palmera" és una "planta que dóna dàtils" o és una "planta que fa ombra".

"Fer" fins a "ser". (Viure fins a morir)

Un cop vaig voler explicar a l'Enus el significat del verb "ser" tal com l'entenem nosaltres i va pensar que al nostre món res no canviava. És lògic. Dir que el meu pare "és" savi equival per a ells a cristal·litzar la seva saviesa i convertir-la en eterna. El meu pare no podrà canviar. Ja "és". Justament aquest estancament en un estadi que suposa "ser" és el que ells identifiquen com a mort. Per a ells "ser" vol dir "estar mort". Hi ha

dues variants d'aquest verb. "Ser" i "no ser". "Ser" vol dir haver mort en estat de consciència i és la finalitat que tots desitgen. "No ser" és morir sense haver entès que et mors. Llavors aquell individu simplement desapareix, no "és".

El que ensenyen els aprenents:

Les relacions entre l'Enus i jo eren fluides i bones. Érem amics i a cadascú de nosaltres ens atreia de l'altre la manera concreta com veiem el món. Jo en les seves parts, ell en la seva totalitat. Sovint no ens enteníem de res i llavors simplement rèiem i ens abraçàvem per l'espatlla. No sé quant temps vaig passar entre ells. Recordo que no tenia cap intenció de tornar al meu món. La seva forma de percebre i viure em semblava molt superior a la nostra. Allò era un refugi de pau i amorosa companyia. Creia haver trobat "utopia", el paradís o el món perfecte. Una cosa només em sobtava i era l'interès tan gran que l'Enus manifestava envers la meua manera de veure les coses. No pensava que cap globalí pogués sentir el més mínim interès en veure les coses d'una forma que jo jutjava tan parcial i imperfecta com la meua. Ell però, contínuament preguntava, reia, interrogava, parlava imitant la meua manera de dir les coses, indagava la meua veritat, per dir-ho d'una manera.

-Així aquesta fulla és part d'aquest poble, no?- preguntava per exemple.

-No, Enus. Al menys no ben bé. Seria part si formés una unitat amb entitat pròpia. -Era conscient de que aquestes coses no es poden explicar. O es veuen o no.

-Ah, ja! Jo sóc part de la meua mare, no?

-No, tampoc és això. Mira, agafem una cosa i la separem en els seus components i llavors,...

-Components?

Era inútil, no aconseguia cap progrés en una direcció que per altra banda jo no estava gens interessat en seguir. Em semblava molt millor el món globalí.

Un dia em va passar una cosa sorprenent. Resulta que vaig saber per la mare de l'Enus que un nen del poble patia una "quadrefòbia". Això vol dir que no podia suportar la presència de res que fos quadrat. Tenia una aversió patològica a aquesta forma. Com que a mi això em va estranyar moltíssim, vaig demanar de veure aquest infant i parlar amb ell. L'Enus em va acompanyar. Era un nen normal i jugava com tots. Vaig voler fer un progrés terapèutic en la seva malaltia i li vaig proposar de jugar amb uns pals que allí hi havia. Va accedir molt content. Poc a poc en vaig seleccionar quatre de la mateixa llargada i van esdevenir els únics elements del joc. El nen no va mostrar cap signe d'inquietud o nerviosisme. Després vaig fer diferents formes amb aquests quatre pals al terra i tampoc va passar absolutament res. Les creus, els angles, i fins i tot la forma de la U no el van impressionar el més mínim, però quan jo ben confiat vaig agafar el quart pal i lentament vaig tancar la figura formant un quadrat, aquell nen va esclatar en grans crits i posant-se les mans al cap va fugir corrent, maleint-me els ossos.

La "U" que vaig dibuixar al terra amb tres pals no era "quadrat a mig fer" sinó una "U". Aquí vaig veure per primer cop que anticipar el tot que s'esdevindrà a partir de la percepció de les parts és un poder immens del qual no disposaven els globalins. L'Enus intuïa la importància d'aquest coneixement i mentre el buscava m'ajudava a mi -que ja el tenia- a trobar el seu sentit. "Ningú pot ser mestre si no és capaç d'aprendre dels seus deixebles", havia llegit un cop.

La religió dels globalins.

Un dia l'Enus em va preguntar si jo era creient i li vaig dir:

-Creient en què?

-En els déus.

-Quins déus?

-Quins déus vols que siguin- va respondre ofès- La deessa Tot i el deu Part.

-El déu Part?- vaig preguntar jo estranyat- Què vols dir? la "part" aquesta de la que jo sempre parlo?

Es va quedar quiet i pensarós. De cop alçà els ulls brillants i negres i com si hagués descobert una cosa molt important em va dir:

-Potser sí! És clar que sí. El déu Part deu tenir alguna cosa a veure amb això que tu expliques. Ostres!. Explica-m'ho més bé.

Jo no sabia de què em parlava, però ho vaig entendre al cap de poc. Al cap de tres dies exactament, quan l'Enus em va demanar que l'acompanyés a la cerimònia religiosa. Els globalins tenien una religió i per cert, força semblant a la nostra. Les estructures exotèriques, pel que vaig veure, no respecten ni les fronteres del mirall. La religió dels globalins té sacerdots, espais i temps sagrats, paraules i ritus, accions i pregàries.

La cerimònia a la qual vaig assistir em va deixar perplex. Semblava una lliçó de ciències naturals en format religiós.

El sacerdot amb les seves vestidures recitava un seguit de fórmules a les quals els fidels responien amb apresa diligència. Talment una missa o lletania de les nostres. A més, una mena d'altar presidia l'acte i enmig d'aquell altar hi havia unes relíquies impossibles d'identificar que l'Enus va anomenar "llibre sagrat". A cada costat hi havia una petita columna presidida pels dos déus locals. La deessa Tot era "tot el que es manifesta" i el déu Part era "allò immanifest", allò invisible, l'ànima. La deessa "Tot" estava simbolitzada per una bola perfecta i el déu "Part" pel buit més absolut. És a dir, no hi havia res.

-Per què no hi ha la imatge del déu Part?- vaig voler saber.

-Ningú no l'ha vist. És esperit pur, És una veritat oculta i només reservada als iniciats.

Diuen que si perseverem en la pietat, podrem veure la part.

No vaig dir res. Llavors va començar un diàleg ritual. El sacerdot anunciava:

-El cos té tres parts.

-Cap, tronc i extremitats- responien tots.

-L'arbre té tres parts.

-Arrel, tronc i branques.

-El dia té dues parts:

-Què són el dia i la nit.

Estava realment impressionat de com un poble que desconeixia el concepte "part" de cop es mostrava tan analític.

-Enteneu el que heu dit?

-Res de res.- em va contestar. -Només recitem el misteri del culte al déu Part. De fet ningú no ho pot entendre, són paraules misterioses i sagrades que venen de l'antigor.

Quan va acabar la cerimònia, vaig dir a l'Enus que m'agradaria mirar les relíquies de l'altar. Ell em va acompanyar precedint-me i ensenyant-me la litúrgia de l'apropament.

Quan hi vam ser ben a prop, per poc que no em peto de riure. Resulta que les escriptures sagrades de la seva religió eren unes pàgines velles i arrugades d'un llibre de text

d'escola primària de l'any de la catapum. No tenia ni idea de com havien arribat aquells fulls allà a l'altra banda del mirall, però coneixia perfectament la tipografia, la forma didàctica del discurs, els dibuixos,... de l'Editorial Salvatella! No ho vaig dir a l'Enus. Al cap de força estona i quan ja érem fora vaig dir-li:

-Les parts són a tot arreu i ho conformen tot.

-Sí, va dir l'Enus- Això ens ho explica el sacerdot, però no estem preparats per entendre-ho. Resem per tal de ser dignes d'entendre aquest misteri.

Revelació.

-Saps Enus? Jo puc veure el déu Part. Jo veig les parts de les coses.

Després es va quedar callat i em va mirar com si ho fes per primer cop.

-Tu veus les parts? - va preguntar tímidament.

-I tant que sí!. A tot arreu. Són reals, ja t'ho he dit moltes vegades. T'ho vaig dir el primer dia que et vaig conèixer. El tot té moltes parts.

L'impacte de l'aparició d'Elies en el seu carro de foc o del mateix Jahvé portant les taules de la llei a Moisès no haurien afectat més profundament l'Enus del que ho van fer les meves paraules. De sobte ho va entendre i va caure plorant al terra.

-És clar. -Va dir. -Tu ets l'enviat, ets el messies que ens revelaràs la veritat del déu Part. És extraordinari que no t'hàgim reconegut abans. Que tontos que hem sigut. I això que te n'has fet una fart de dir-nos que veies les parts de les coses.

Repetia en veu alta la veritat que de cop s'havia fet evident a la seva ment.

-O sigui que les parts de les que tu ens parles són les criatures del déu Part. Oh!, per la deessa Tot que això és un miracle!.

Estava realment impressionat. Des del primer dia havíem parlat del tot i de les parts i no havia passat res, però ara ell havia associat la meua percepció a la veritat de la seva religió i jo apareixia davant d'ell com una mena de profeta. Era com un Sant Pau caient del cavall. Una cosa que havia tingut al davant durant temps no l'havia percebut i ara, per una determinada conjunció de les seves idees havia encaixat dues peces importants del seu món. Segurament la naturalesa sagrada i magníficament de la seva idea de "part" l'impel·lia a buscar-la en llocs inaccessibles i llunyans i li havia impedit veure-la a tot arreu de la seva realitat accessibles. La buscava més enllà del cel i estava a tocar el terra, just a la punta del seu nas.

Anar fins a Globalàndia per entendre la importància de la "part".

L'impacte d'aquesta descoberta fou enorme en la vida de l'Enus. Jo encara no podia entendre quina mena de força i de desig era el que impulsava al noi a buscar la veritat del déu Part. Per a mi, el regnat de la deessa Tot era més que suficient. No veia com l'aportació del déu Part podia afegir quelcom a la perfecció del món globalí. El fet que l'Enus estigués tan compulsivament compromès en la recerca de la veritat de la "part" m'inquietava i ho veia com un repte a la meua ignorància. No podia concebre que un globalí s'obsessionés amb un coneixement a no ser que afegís alguna cosa a la seva saviesa. Si adoraven el déu Part, devia ser perquè aquest déu tenia quelcom important per a ells. "I per a mi", pensava ara.

Vaig trigar encara un temps a descobrir-ho. Un món on tot és global és un món tancat, pla, unidimensional. El coneixement de les parts en canvi ens fa veure que les coses estan sempre a mig camí en una evolució. Ara som part d'alguna cosa que camina

envers la globalitat. Aquesta globalitat és però al mateix temps una part d'una nova globalitat superior i així fins al final. Cada part és un tot i cada tot una part.

Amb aquestes lleis s'ha escrit la jerarquia que anuncia evolucions cada cop més completes. Amb el concepte "part" la realitat agafa noves dimensions, adquireix relleu i profunditat. La part no és una realitat nova, no és un element que de cop s'apareix, sinó que ja està sempre present i que se'ns mostra obertament amb la simple condició de canviar el punt de vista des d'on s'observa. Llavors es veu clarament la possibilitat de transcendència i creixement i apareix un nou tipus d'aprenentatge. No és l'aprenentatge horitzontal que t'ajuda a moure't per un nivell determinat de la realitat, sinó aquell que t'ensenya a accedir a nous nivells de realitat: l'aprenentatge vertical.